

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921.-ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. 143

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΗ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 15.— Ἐξάμ. δρ. 8

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 30.— > > 15

ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: Διὰ τὰ περὶ 20 λεπτὰ ἢ ἄλλως
Διὰ τὰ ποιήματα 50 λεπτὰ ἢ ἄλλως

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΤΕΜΙΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΣΤΗΝ 5^{ΗΝ} ΣΕΛΙΔΑ

Τρία γράμματα

ένος σοῦ ἐπακούρησεν ἀπὸ ἔρωτα
* Ἀρράβων καταλήγων εἰς τραγῳδίαν

Πρὸ δύο μηνῶν στὴν Χαλκίδα ὁ ἐρῶν τοῦ ναυτικοῦ Γ. Φοῦρλης ἐπυροβολεῖ καὶ ἐτραυματίζει σοβαρῶς τὴν Ἀσημῖνα Πετινῆρη. Τὸ ἱστορικὸν τὸ ἔρωτικόν αὐτὸ δράμα εἶχε ὡς ἔξης: Ὁ Φοῦρλης ἦτο μνηστευμένος μετὰ τὴν Ἀσημῖνα. Τελειώσας, οὐνεπαὶ τῆς κινητοποιήσεως τοῦ στόλου, ἠνγκάσθη ν' ἀπομακρυνθῆ ἔκ Χαλκίδος. Δὲν ἤθελε πολεμικῶν κινήσεων καὶ ἡ Ἀσημῖνα, ἀθετοῦσα τὸν ἀραβῶνα τῆς, ὑπακούθη ἄλλου, χωρὶς κἄν νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὴν μηνηστῆρα τῆς. Ἀπ' ἐναντίας, ἐξηκολοῦται νὰ τοῦ γράφῃ ὡς μνηστῆρ. Ὁ ἐγκαταλειφθεὶς ἔμαθεν ἐξ ἐπιστολῆς τριῶν τοῦ γερου, καὶ, ἐκινῶν ἄδειαν, ἐπίστρεψεν εἰς Χαλκίδα. Ἐξηκολοῦθη ἡ μοιραία συνάντησις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκείνη τὸν ἐξερῶσε διὰ τῆς σιτιστικῆς. Καὶ τότε ἐκείνος ἐπυροβολησάν καὶ τὴν ἐτραυματίσεν. Ἡ Ἀσημῖνα παρὰ τὴν σοβαρότητα τοῦ τραυματισμοῦ τῆς, καὶ μοιροῦσι πρόκειται νὰ μὴ δῶναι νὰ γίνῃ μητέρα, διέφυγε τὸν ἀνταρτοῦ καὶ ζῆ. Ὁ δράστης εἰς τὰς φυλακὰς Χαλκίδος. Καὶ ἄπ' ἐκεῖ στέλλει ὁ ἴδιος πρὸς τὴν Σφαιρᾶν ἀντιγράφον ἐπιστολὴν τὰς ὁποίας ἀνήλυθη πρὸς ἕνα στενὸν φίλον του, ὄλλοτον πρὸ καὶ ὄλλοτον μετὰ τοῦ ἐγγέλῃα. Τὰς δημοσίους ἀμύσεις πρὸ κάτω, διότι ποικιλίουν τὴν τραγικήν ἐξέλιξιν ἐνὸς αἵματηροῦ ἔρωτος. Ἰδού:

Τὸ τελευταῖον γράμμα

26 Ἰουλίου 1921

Ἀγαπημένε μου Ἀλέκο,
Αὐτὴ τὴ στιγμή ἐστεῖλα τὸ τελευταῖο μου γράμμα στὴν Ἀ... Τῆς θυμῶν ὅλη τὴν περασμένην μαζ, ἀόσχητῆς εὐτυχία. Τῆς συγκροτῶ ὅλα ὅσα μοῦ εἶχε κάμει καὶ τῆς γράφω πὸς τὴν ἀγαπῶ ἀνὰ καὶ πρῶτα. Τῆς γράφω πὸς μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ξῶμαι δίχως αὐτήν, καὶ, πολὺ περισσότερο, νὰ τὴν βλέπω σὲ μακρόσῳ ἄλλου ἀντ'αυτῶν... Ἐὺν γνωρίζεις ἂν μπορῶ νὰ ζῶσῳ χωρὶς τὴν Ἀ... μου. Τῆς γράφω πὸς δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί χάρη βρίσκεις σ' αὐτὸν τὸν ἀντρα τῆς καὶ τί ἐρωτόλογα μπορεῖ ν' ἀκούσῃ ἀπ' τὸ στόμα του. Τώρα περμένω αὐτὸ ἀπάντησός τῆς.
Φίλε μου, ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασιν ἂν δὲν μετανοήσῃ νὰ τὴν σκοτώσω... Ὁ θεὸς γνωρίζει πὸς τὴν ἀγαπῶ τὴ γυναῖκα αὐτῆ καὶ τί ὑποφέρω ἐξ αἰτίας τῆς. Στὸ ἔγνωγον πὸς πρῶτον κἀθε βράδῳ, κἀθετα πάντοτε σὲ δική μου τραπέζι, καὶ κάνει ἀνὰ πρῶτα καὶ μοῦ φρονεῖται μ' ἕναν τρόπο, σὴν νὰ μοῦ λέῃ: Σκότωσε με, ντὲ φοβίμ!... Θεὸς μου, γιατί; μὰ γιατί νὰ με τυρανῆ; εἶται! Τί τῆς ἔκαμα; ἐπειδὴ τὴν ἀγάπησα πολὺ... Δὲν ἀντέξω ἄλλο... Τώρα περμένω τὴν ἀπάντησός τῆς, ἀπ' αὐτὴν θὰ ἐξαρχήθῃ ἂν ἡ μοῖρα μοῦ γράφει νὰ γίνω φονῆς ἢ ὄχι.

Ἡ καταδίκη τῆς

27 Ἰουλίου

Ἀλέκο μου,
Τὸ γράμμα τῆς τοῦ ἔλαβα. Μέσα μόνῃ τῆς εἶχε γράφει τὴν καταδίκη τῆς... Πᾶσι... ἴσως νὰ μὴν προαισθάνεται τὸ κακὸ πὸς δὰ τὴν βοή ἀπόψε. Ναί, ἀπόψε... Δὲν σοῦγραφα πὸς ἦταν τὸ τελευταῖο μου γράμμα αὐτὸ πὸς τῆς ἔστειλα χθές;... Ναί, ἀπόψε... Ἀχ, ἂς μοῦ γράφει μὰ λέξιν ἐλπίδος, μὰ λέξιν μόνῃ παρηγορίας... Ἀχ, πὸς νὰ τὴν σκοτώσω! Θεὸς μου, γιατί δὲν τὰ προβλέπεις;
Μοῦγράψε πὸς με σιχαίνεται, καὶ πὸς τοῦ ἀντρα τοῦ σὸ στόμα εἶνε τόσο γλυκὸ πὸς λιγοθυμᾶ μόνος τὴν φιλεῖ. «Τετοια φλόγα ἔχουν τὰ φίλά του» μοῦγράψε. «Καὶ τὸ μοῦ γράφεις νὰ σκεφθῶ; μήπως θὰ με σκοτώσεις;... Χὰ χά χά... Μάθε πὸς αὐτὸ δὲν τὸ φοβάμαι, γιατί σὲ ἔξρω καλὰ πὸς δὲν εἶσαι γὰν μεγάλη πρόγραμμα».
Φίλε μου, ποιὲς γυναῖκες γράφουν τέτοια λόγια;
Εἶνε ἐννέα ἡ ὥρα. Στὶς δέκα πρόπει νᾶμαι ἐκεῖ... Τί κίτονος πὸς εἶμαι, θεὸς μου!... Συγγώρησε με, Ἀλέκο μου... Πρόπει...

Μετὰ τὸ ἔγκλημα

Φυλακαὶ Χαλκίδος 30 Ἰουλίου

Ἀλέκο,
Προχθὲς τὸ βράδῳ ἔβουσα μιὰς ἀόσχητης, νεραϊδικῆς ἁμορφίᾳς τὴ λάμπη, με μιὰ ἀπλή χειρονομία.
Τί γέλασθῆ πὸς ἦταν μόνος τὴν ἀντίκρουσιν!

Ἦταν σὲ ξενοδοχεῖο, ἐξὸ στὰ τραπέζια τῆς πλατείας κατὰ ἀπ' τὸ φροντωτὰ πεῖμα. Ἐβρωγε μὲ ὄρεα καὶ γελῶσες. Δὲν εἶχε προαισθανθῆ τίποτε. Θεὸς μου τί ὄραῖα πὸς ἦταν προχθές... Ἡ πλατεία γεμάτη κόσμῳ... Κάθησα σ' ἕνα τραπέζι καὶ παρήγγειλα φαί. Ἦταν πολὺ κοντὰ μου. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἔβρασε μιὰ ζαχαρωμένη φράουλα μετὰ τὸ χεῖρ τῆς σὲ τὸ στόμα τοῦ ἀντρα τοῦ καὶ γελῶσεν. Ἦταν ἐπιτυχία. Κί ἔγω;... ἔγω... Τί τὸ θέλω τὸ φαί... Ἐβρωμα... Ποὸς ἔξρει πόσο ἀπαῖσιά θάταν ἡ μοῦ φη μου, γιατί, μόνος μ' ἀντίκρουσες, τάχασε, τὸ γέλιο τῆς κόπηνε, μαζεύτηνε κοντὰ σὲν ἀντρα τῆς. Σηκώθηκα ἀμέσως ζύγωσα ἕνα μέτρο καὶ γρήγορα ἔβγαλα τὸ πιστόλι. Κατάλαβε. Πρότεινε τὰ χεῖρα, φωνάζοντας μ' ἀπελπίσθη: Μὴ! μὴ! Κί ἔβαινε νὰ σηκωθῆ. Δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο καὶ ξανάπεσε βαρετὰ στὴν καρδιά τῆς. Τὴν εἶχε πυροβολήσῃ. Μὰ μεγάλη γλωμάδα χυθῆκε τὸ πρόσωπὸ τῆς καὶ τὰ μεγάλα τῆς μάτια βασιλεύσαν. Ἄκουσες, μετὰ τὴν γεμάτην παραύχη, μὰ μουρονοῖσθῆν ἀπὸ τὰ λόγια: Γιατί τόκαμες... γιατί με σκότωσες;— καὶ πρόφερε τ' ὄνομά μου. Σὰ νὰ μὴν ἦξερε τὸ γιατί...
Τίποτ' ἄλλο. Μὲ πῆλιν στὴ φυλακὴ δίχως κακέλο...

Μία μεγάλη λύπη, βουβή, σὴν τὸ γοαρτὸ τῆς μοῖρας, μ' ἔχει καταλάβει.
Χθὲς μοῦ εἶπαν νᾶ γὰν τὴν κατάστασιν τῆς. Εἶνε ἡμιαίωσθητῆ. Ἀγωνίζεσαι νὰ ξεγυρῆσθῃ. Μὰ δὲν μπορεῖ. Ἡ τραπεζοῦλα πὸς ἀνοῖξε ἡ σφραῖρα μου εἶνε πολὺ μικρὴ, πὸς δὲν χωραῖε νὰ ξεφυρῆ ἢ τῆς τῆς. Βασανίζεσαι. Οἱ λυγμοὶ τὴν πίνουν. Τὰ γυάλια τῆς μάτια κἀθινε διαρκῶς. Ὁ πυρετὸς τὴν καίει, Σπῆγγει τὸνα σὲ ἄλλο τὰ χεῖρα τῆς καὶ παραύχη. Τὴν ἀκούσας νὰ μουρονοῖσθῆ αὐτὰ τὰ λόγια. Μὰ γακουσὸς λοιπὸν τόσο πολὺ!...
Ἀλέκο, ἂν πεθάνῃ, θὰ τρελλαθῶ... Σὰν νὰ σκότωσας τὸν ἐαυτὸ μου πὸς φαίνεται.
Τώρα μία μαθῆρ καταγινὰ σκεπάζει τὴν ψυχῆ μου καὶ μετὰ τῆς περναῖνε φαντάσματα θόλα, ἢ πρῶτες μὰς χαρές...
Τί ἀηδία πὸς εἶνε ἡ ζωή...

Γιῶργος,

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία ἐνὸς ἀνερχοῦ ἔρωτος πὸς ἀπέληξε σὲ μιὰ καταστῆθῃ πιστολῆ. Ἀνεξαρτήτως τῆς εὐθύνῃς τοῦ καινοσημοῦ, δὲν ἐστὶν ποὸς ἀπ' τοῖς δὴν ἦσαν τοῦ δράματος φταίει περισσότερο τὴν κατεβάνησαν πὸς εἶλε τὸ αἰσθημῆ μου. Ὁπωδιήσθη, ἀπὸ τὰ γράμματὰ του βλέπω καθαρά ὅτι ὁ ἐγκληματίας ἐπῆρξε πρὸ παντὸς θύμα τῆς ὑποεξηγημένης φαντασίας του. Τὰ πράγματα θὰ συνέβησαν ἀσφαλῶς πολὺν περὶ ὄρα ἀπ' ὅσων τὰ περιγράφει. Τὰ εἶλενε ὅμως μετὰ τὸ μὰν τοῦ ὁρωμαντισμοῦ, καὶ ἐφαντάσθη τὸν ἐαυτὸν τὸ ἦσοια μὰς τραγῳδίας σπαρακτικῆς, σὴν ἐκείνας πὸς γράφουν τὰ παλᾶ ὁρωμαντικά μυθιστορήματα. Φαίνεται δὲ νὰ ἐδιδάσθησε πολλὰ ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ τὰ ἐπίστρεπεν. Αὐτὸ ὁ πῆρξε τὸ μεγαλειώτερον ἔγκλημά του. ROMEΟ

ΜΥΡΡΑ

Σὲ κάλλοιπίζονε οἱ νῆες καὶ οἱ βασιγγολίτζες, ἰδέε, φόβου ξεπερνοῦν ἀπ' τὸ μουτὸ κεφάλι, μὲ μάτια μαδρα τῆς καρδιάς τοῖς μιλιοῦσαν ἐκείνους φαντάζοντες θάπαντρουτέ. θὰ ζῶριες σ' ἄλλον ἀγκάλῃ!

* Ἀρρίνης πὰν παντοῖα τὸν ἀγαπητικὸν σου ἐκείνον πὸς ἐπέστροφες ὡς γλυκὴς μαζί του, θαρρῶντας πὸς ἡ μάνα σου θάκωσ' αὐτὸν δεικνόν σου κα' ὁ δόλιος κείνος θάξρηνε πὸς θάξρηνε δική του, ἀναπολόντας τὸ γλυκὸ φίλιν ἀμὰ σὲ τὴν βόθῃ πὸς δίναι με τὸ ἡλιὸν τὴν ῥόδινην τὴν ὄσση. — Μοῖρα οκλήρη σὰς χῶριες, καταραμένη μοῖρα!—

Κί ὡς ἕναν ἔξων νὰ σθεθεῖς στὴ σάλανταροβόσες, γέρνεις νεκρῇ! Προτιμῶσες Νύφην τοῦ Χάρου, [Μύρα,

Κόρινθος-Μᾶης 1921 Θανάσις Μ. Νόσσης

Μικροπράγματα πὸς νευραΐσθη:

— Νὰ ξυπνῆς ἀπ' τὸν ἐλαφροῦ ἴπνο πὸς πῆρες μέσα τὸν βαγόνι, καὶ ν' ἀντιλαμβάνεσαι, ἀπὸ τὸ χαμόγελο τῶν γυναικῶν, ὅτι οὐκ εἶνε σὲ γλυκῶν.
— Νὰ κωμίζεις, μὲ μυστηρίον καὶ τσιριμιόνες, μιαν ἁποδᾶσαν εἰδήσιον σ' ἕνα σαλόνι, ὅπου ὄλοι τὴν γνωρίζουν.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΑΓΚΟ

Σαφηνισμένη, κυτταῖα σὲν καθρέφτη... Θεὸς!.. τί εὐμορφὴ πὸς εἶμαι ἀπόψε τὸ βράδῳ. Εἶμαι τραλλή... εἶνε ἀπ' τὴν χαρὰ πὸς δὰ πᾶσο σὲν χροῖ; ἴσως... κα' ἐπίσης ἡ ἔλεξις τοῦ ἀνωστοῦ... Ὡς τώρα μόνος μετὰ τὴν καθηγητήν μου τοῦ χοροῦ καὶ μερικῶς παιδικόν μου φίλους ἔχουσα. Ἀπόψε θὰ χορεύω μετὰ πολλοὺς κα' ἀγνωστους, γιατί θὰ παίξω σὲν μεγάλο χορὸ. Τρεῖς ἀπ' τὴν χαρὰ μου. Ποτὲ φόρημα δὲν ἀγκάλασε καλλίτερα τὸ παρθενικὸ χορὸν μου. Τὸ χορὸν τοῦ σουνδᾶσαι θαυμασία μετὰ τῆς χρῶσες μπουζλικῶν μου, καὶ τώρα, γὰν πρῶτη φορά, θαυμάζω τὴν ἀσπράδα τῶν μπράτσων μου, πὸς δὲν τὰ σκεπάζουν καὶ ζηλότυπα ματωμένα... Ἀκόμα δὲν εἶν' ὄρα... ἀνυπομονῶ.
Ἀκούω ἕνα ὄρον πὸς σταματᾶ γρήγορα, λίγη ἀκόμα ποῦδρα, τὴν βεντάγια μου, τὰ γάντια μου. Τυλίγομαι στὴν κίσα μου... Νὰ ὁ παλῆς!... Καλησπέρα... ἐτοιμὴ εἶμαι... Πάρε... Τὸ ἀνοκτιητὸν κἀθῆ ἡμέρα. Στόμα... καταραίνουμε. Στέχω μὲν στιγμὴ ἀνασπράσθη σὲν πεζοδρομῷ. Ὁ μαμαπὰς μετὰ κίσε ἀπὸ τὸ μπράτσο. Νᾶμαι στὴν ὁλόφωτη καὶ κολυθόρῃ σαλα. Κάτι σὰ ζᾶλη... τὰ ξενάγρια ἀσποβιλίζοναι, τουαλέττες, φράγκα, μουσική, γέλοια. Ἐκινήσθημε, κιντὸ γῆρο μου... τὸ φῶς τρὸτ ἔτελεσθη. Ἐνας κύριος ὁδηγεῖ τὴν νᾶμα του σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντὰ μὰς.
Ψιλὸς, ξυρομένη, μαλλὰ ξανθὰ ἀναρριγμένα πίσω, μορφή πολὺ ἔντονη... ἀθελα τὸν κιντᾶ... τὸ βλέμμα του συναντᾶ τὸ δικὸ μου, χωρὶς νὰ ξέρω γιατί, κοκκινίσω... Σὲ λίγο τὰ μεγάλα φῶτα σβήνουν καὶ ἡ σῖλα φωτίζεται μόνος ἀπὸ μικροὺς ἀμυροὺς ντυμένους ῥοῖς. Στὸ ἡμίφως αὐτὸ τὰ ξενή φαινοῖται σὴν μέσα ἀπὸ ἕνα σύννεφο... Τὸ κίον ἀρχίζει ἀρὰ τὸς πρῶτους ἡρῶνς τὸν ταγκ... σηκώνω τὰ μάτια... μπροστὰ μου ἰσοκκινεῖται ὁ ξανθὸς κύριος... διστάζω. Μὲ χαμόγελο μου κίσε τὸ χεῖρ, νὰ μὰς μέσα στοὺς ἄλλους, προχωροῦμε σὲν βαρὺ ἀπ' τ' ἀνοκτιητὸν ἡμίφως.
Εἶνε ἡ πρῶτη μου ἐσπῶδος σὲν κοσμικῆ ζωῆ... Πὸς δειλιάζω... Μήπως κάμω γυνῆκα λάθος σὲν σταυρωτῆ βήματα; Τρεμουλιάζω λίγο, τὸ πόδι μου σκοντάρπει σὲν πόδι τοῦ καθιλιέρονου μου.
— Ὁ! κιντῶν, κίσε ἀπόψε, πολὺ ἄσχημα... — Ὅχι, μαζελ, ἀπ' ἐναντίας χορεύετε πολὺ ἐλαφρὰ. Ἀρρίστε με νὰ σὰς ὄδηγῶ, μαμαζελ, σὰς παρακαλῶ...
Εἶνε δύσκολο νὰ χορεύω καὶ νὰ μιᾶ τῶν τοῦχοῦ... Σωπαίνουμε... ἡ μουσικὴ μὰς τυλίγει μ' ἕναν βασιγγολιστικόν ρυθμόν καὶ κατὰ στιγμὰς ἀνοκτιητῶν... θὰ ἴθελαι νὰ μιλήσω, γὰν νὰ διακόψω αὐτὴν τὴν χορητῶν... καὶ σωπαίνω, μὴ τοῖμῶντις νὰ ποτὶ τιποτῆ...
Τὰ ξενή μὰς ἐγγίζον, ἐξοκτιητὰ... ὁ καθιλιέρος μου κα' ἔγω εἶμασθα τὸ ἴδιον σχεδὸν ἀνασπράσθη... κιντῶν μὲ ἀδύνατον. Τὰ χεῖρα μὰς σγεδῶν ῥιμῶν... χορεύουμε σὴν σὲ δεινέρο... Πλημνοῖσθηκα ἀπὸ ἕνα λόγῳμα ἀτέλειστο, τὸ χεῖρ μου τρέμει, ἡ καρδιά μου φρίσσει, τὸ αἷμα μου σφίξει γοργὰ στὴς φλέβες μου, οἱ χορητῶν πὸς γλυκῶσθη πάλι μὰς, ἡ μουσικὴ, ὅλα μοῦ φαίνονται μακρυνᾶ. Ἐγκαταλείνομαι σὲν μπράτσο του, ἐκτελῶ τὰ βήματα μηχανικῶς... Ὁ καθιλιέρος μου εἶνε γλυκῶς, τὰ μισανοκτιητὰ χεῖρα του ἀποκλιπνὸν ὁλόλεκα δόντια, τὰ μάτια του εἶνε μισοκλειστά, κιντῶντας τὸν ἀισθῶνμαι νὰ λιγοθυμῶ, σωπαίνουμε... Τὴ τελευταία ἀνοκτιητῶν... τὸ ταγκ τελεῖται, ὁ καθιλιέρος ἀνασπράσθη τὸ κεφάλι του, ὁ περιπᾶτες μὰς στὴ χῶρα τοῦ δεινέρου ἐτέλειωσε... ἴθελαι νὰ κρητῆσῃ ἀκόμα... νὰ μὴν τελεῖσθη ποτέ... νοιώθω μιὰ ὄρα νὰ ἀνεκτιητῶσθη νὰ εἶμαι σὲν μπράτσο αὐτοῦ τοῦ νέου, πὸς μοῦ εἶνε ἀγνοῦστος κα' ἴσως δὲν θὰ τὸν ξαναῖδῶ ποτέ πᾶς... Ὁ ἐαυτὸς μου ἀλλάξε... Αὐτὸ τὸ ταγκ μοῦ ἀπεκάλυψε μιὰ ἄλλη τέχνη τοῦ χοροῦ... Καὶ μένω ἀμνηχανῆ καὶ συνκατωμένη.
Τὴ διαφορὰ τῆς θεωρίας ἀπ' τὴν πράξι! Καὶ σὲν ῥεμβῆ μου αὐτὴ διερωτῶμαι ἂν ἡ ζωῆ δὲν εἶνε σὴν ἕνα ταγκ; δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔξρη κανεὶς τὰ βήματα, τὸ οὐσιώδες εἶνε νᾶζη καλὸν συγχορητῆ... ΣΤΕΛΛΑ

— Ὁ σύζυγος δὲν ὑποτάσσει καλὰ τὴ γυναῖκα του, καρὰ ἂν βρῆ τὸ χρῶσὸ κλειδὸ τῆς φαντασίας τῆς.
— Οἱ περὶ αὐτὸν ἄνδρες ἀγαποῦν τὴν γυναῖκα περισσότερο ἐξ ἰσότητας, γιατί ἐτοῖ τῆς ἐγγουοῦν καλλίτερα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

29 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου) 29

— Μὰ ποῖα πρόταση θέλετε νὰ δεχθῶ; ἔκαμε ἡ Μιμῖκα, πὸς τὸ εἶχε πᾶς σχεδὸν ἀπορῶσθη. Ἐγὼ... ἔγω εἶμαι κορίτσι.
— Μὰ! φωνάζει πλησιάζοντάς τὴν λίγο ὁ κ. Νικολάκης· καὶ νομίζεις πὸς δὲν τὸ ξέρω ἔγω;... Μ' αὐτὸ τὸ ἔχει νὰ κἀν;... Ὀλες σγεδῶν οἱ φιληνάδες τῆς κυρίας Ἀντιόπης εἶναι κορίτσια. Καὶ μορεῖς νὰ τὴν ῥωτήσῃς ἂν τῆς παρακονθῆνε καμμὰ ἀπὸ μὲνα. Ἐγὼ, χρῆστῆ μου, σέβρομαι τὴν ἀγνοῖται καὶ εἶμαι ὀλιγαρκῆς... Νὰ, μοῦ φράνει ἕνα φιλάκι!
Καὶ μετὰ τὸ λίγο, ὁ γέρος πὸς κατάλαβε πὸς εἶχε φράσει ἡ κατὰλλιλη στιγμὴ, πῆρε πάλι κοντὰ τὴν Μιμῖκα καὶ τὴν ἀγκάλιασε μετὰ σέβρασο.
Τὸ ἄντιστάθῃς, εἶται ἀπὸ ἐνοτικὸ ἀποστροφῆς, ἀλλὰ λίγο. Κί ὁ γέρος, πὸς τὸν ἀναβε περισσότερο ἢ μικρὴ δυσκολία, ἄρχισε νὰ τὴν φιλεῖ ὅπου εἶχε σὴν καὶ νὰ τῆς λέει ἕνα σφῶρ, ποτὴ τρῶρα λόγια, πάντα μετὰ σέβρασο...
Θάλεγες πὸς ἡ κυρὸ Φραξέλη τοὺς παραμῶντες ἀπὸ καπνοῦ. Ἰ τὴ ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή παρουσιασθῆς.
Ἀπὸ τὴ σᾶλα; ἀπὸ τὸ μαλακῶν; Οὔτεψῶρα δὲν κατάλαβε ἡ Μιμῖκα. Τὴν ἀκούσε μόνος, μετὰ στὴν ἀγκάλια τὸ γῆρο, νὰ λέῃ: — Ἐ, μαράβρο!.. Τελεῖσσε, βλέπω, κα' αὐτὸ τὸ ζήτημα!.. Μοῦ κἀνετε τώρα τὴν χάρη νὰ κερᾶστε μέσο, γιατί ἀναβαίνει γὰν μένα μιὰ κυρία; — Ὀὐ! πᾶμε, πᾶμε! ἔκαμα σὴν τρομαγμένους ὁ κ. Νικολάκης. Νὰ μὴ σ' ἐκπᾶσο, παιδικῶ... Καὶ τραβῶντας τὴ Μιμῖκα, τὴν ἀνάγκασε σηκωθῆ καὶ, θέλοντας καὶ μὴ, νὰ τὸν ἀκολοῦθη σὲ μιὰ κρεβατοκάμαρα.
Ἦταν σὲν ἄλλη ἀκοῦ τὸν μεγάλο ἐκείνου ἀκατωμένους. Μὰ ὁ κ. Νικολάκης, σὴν παλαιὸς τὸ σπιτιῶν, ἦξερε τὰ κατατοκῖα. Κί ὁ δῶροσος ἴσα τὴν καινοσημὸν τὸν ἐρωμῆν, ἐνῶ ἡ κυρία Ἀντιόπη, ἀπὸ τάλλο μέρος, ἔβγαϊνε νὰ ὑποδεχθῆ τὴν φιλενάδα τῆς.
Γιατί ἀλήθεια, τὴ στιγμή ἐκείνη ἀνέβαινε μιὰ κυρία, μιὰ νέα ψευδοσημ, πολὺ κομψὴ καὶ πολὺ ὄμορφη, πὸς πῆγαινε μὲ αὐτῆ, — ποὸς ἔξρει— γὰν κανένα ραντεβῶ.
Μὲ πολὺ κόπο, ἡ Μιμῖκα κατανοοῦσε τώρα τὴν ἀηδία πὸς τῆς προενοῖσε ὁ γέρος τῆς. Ἀ, τί διαφορὰ ἀπὸ τοὺς νέους πὸς ἔβλεπε σὴς γκαρσονιέρες!
Ἐκείνη ἠτανῶσαλομα, τοῦτο ἦταν μαρτύριο, Μ' ὄλη τῆς τῆς προσατιάει, μ' ὄλη τῆς τῆς καλὴ θέληση, ἦταν ἔλεεινὰ κατασφρασιμένη καὶ τὰ μάτια τῆς ἀνέβαιναν διὰ κῶμα.
Ὅση ἦταν ἡ ἀηδία τῆς, ἄλλη τόση κα' ἡ ντροπὴ τῆς.
Αὐτῆ, πὸς δὲν εἶχε κἄν γὰν τίποτα νὰ γυθῆ ὁλόκληρη μπροστὰ ἕν ἕνα Γεῶργο ἢ ἕν ἕνα Ἀλέκο τώρα ντυροτᾶν νὰ βγάλη κατὰ τὸ κάπello τῆς. Ποτὲ σὲν ῥωτή τῆς δὲν εἶχε κάμει ποτὲ ἐπίκου, πὸς ὁδηγοῦν γούσμου. Οὔτε τὴν πρῶτῆ—πρῶτῆ φορᾶ... Κί ἄκόμα μεγαλιώτερη ἦταν ἡ ντροπὴ τῆς, ὅταν ἔλεγε τὸν καλιώτερον ἐκείνον νὰ γδύνεται. Ὡς πὸς εἶχε πέσει!..
Ἀλλὰ—περιεγοῦ παρῆμα!
Σιγὰ—σιγὰ, κα' ἡ ντροπὴ κα' ἡ ἀηδία τῆς περνοῦσε. Σιγὰ—σιγὰ συνήθηξε τὰ χᾶδια, τὰ φίλια, τὰ γκαλιῶματα τὸ γῆρο. Σὲ λίγο, τῆς φαινόταν πὸς βροῖεται μ' ἕναν ἀντρα ὁμοιονόσημ, πὸς ἕνα νέο. Δὲν ἀσθάνωταν καμμὰ διαφορὰ. Κί ἔπειτα ἀρχισε καὶ νὰ γουστᾶρη, νὰ διασπαδῆ, νὰ μιλεῖ μετὰ τὰ καμῶματα μετὰ τὸ σκῆρτα, μετὰ τὸ τρελόλογο τοῦ ἀσπρομᾶλλο ἐκείνου Σάτυρου, πὸς σέβροταν τὴν ἀγνοῖται,—τέτοια καμῶματα πὸς ἀπὸ κανένα νέο δὲν τὰ εἶχε ἴδῃ ποτέ...
— Τί εἶναι ὁ κόσμος! συλλογιζόταν καὶ πόσο λίγο τὸν ξέρω!...
— Ἰδιαιτέρη ἐπαροχὴ σὴς δοξίμαζε καὶ μετὰ τῆς ἐσπᾶσθες, τῆς οκτανδῶσθες διπλόσας πὸς τῆς ἔκαμε ὁ ὀλιγαρκῆς κ. Νικολάκης. Πῶ, πῶ, τί πράγματα ἦξερε, τί μυστηρία! Καὶ τί νόστιμα ποτὶ τίλεγε...
Κί ἐνῶ τώρα ἴσα-ἴσα ἔπρεπε νὰ ντυρέπεται, περισσότερο ἡ Μιμῖκα δὲν ντυροπῶταν ἀπὸ τὸν ἕτονκό ποτὸ, πὸς τὸ δοκίμασε πρῶτη φορά, — τῆς ἐθύσθη. Κί ἔκαμε κα' αὐτῆ κτηνωδῆ, πὸς μετὰ κανένα νέο δὲν εἶχε κἀνεποτέ. Μιὰ στιγμή μάλιστα, σὲν καινούργιο ἐνδοκισμὸ τῆς, συλλογιζότῃς: — Δὲν ἔξρουν τίποτα οἱ νέοι... Εἶνε κωτεν-τέδες καὶ σαχλοί...
Ἐτοῖ ἔβαινε κατεχαριστημένη. Κί ἔπειτα εἶχε καὶ τὴν μεγάλη ἐγκατάσταση καὶ γέμισθ τὸ τετακτικὸ τῆς μετὰ ἐπιτασίονα πὸς τῆς ἐδῶσε μπόλικη ὁ γενναιοῦστος κ. Νικολάκης.

ΠΟΣΤ-ΡΕΣΤΑΝΤ,

— Διημετρα, πηγάδιον ἔξω. Ἄν ὁ Κύριος ἐπιστρέφει προχθῆρα ἀπὸ μὲνα, πὸς τὸς πὸς εἶμαι σὴς ἀσφραγῆ μου.
Καὶ ἡ Κα Μουδῶρη κατέβηκε γοργὰ τὴ σκάλα. Βγαίνοντας ἔξω, ἐτραβῆξε γραμμὴ γὰν τὸ ταχυδρομῖο. Μελιγόντας σὴν αὐτὴ τοῦ μεγάρου ἡ Κα Μουδῶρη σταματᾶ. Ἡ καρδιά τῆς χτυπᾶ: ἂν συναντοῖσε κανένα γνωστὸ πρόσωπο!
Θυμήθηκε ἀμέσως τὸν σύζυγόν τῆς, τὸν καμῶν τὸν Γιῶργο! Τόσο καλὸς, τόσο τρυφερός! Πὸς μπορεῖσε, ναί, πὸς μπορεῖσε νὰ δεχθῆ μιὰ ἀλληλογραφία «ποστ-ρεσταντ»;... Τὸν καμῶν τὸν Γιῶργο! Ἄν τὸ μάθανε!...
Ὁκωσὸσθητε τραβῆει σὴν θυροῖα τοῦ ποστ-ρεσταντ τοῦ ἐσωτερικοῦ, ὅπου στέκει πίσω ἀπὸ ἀρκετοὺς ἄλλους πὸς περμένουν σειρά, Ἡ ὥρα ἔνδεκα καὶ μισή. Σ' ἕνα τέταρτο, ὁ Γιῶργος θὰ βροῖεται σὲν σπίτι. Θὰ τὴν ζήτησει ὁ ἴδιος τὸ ἀπαρτίαν: «Νίτσα!... πὸς εἶσαι;... Ἀκούει τὴν χαροπὴ φωνὴ του, τὸ καθαρό του γέλιο. Θὰ σιωπῇ μεσημέρι. Καὶ αὐτὴ θὰ λείπει! Ἀσφάλλητος, θὰ λείπει. Πόσο χρονοτριβεῖ ὁ καθῆνας σὴν θυροῖα. Μετὰ φωνῆ ἡ Κα Μουδῶρη ἰσολογιζοῖ τὴν ὥρα πὸς δὰ περᾶσῃ ὅσο πὸς γάρθῃ ἡ δικὴ τῆς σειρά. Μετὰ μανιὰ κινεῖται ἀριστέρω τὸν ὑπάλληλο τοῦ ποστ-ρεσταντ τοῦ ἐσωτερικοῦ πὸς καθάριζε τὰ γύγια του. Τὸ ῥολοῦν δὲν χεῖνει δόδεκα καρὰ δέκα, καὶ προσηγοῦνται ἀρκετοὶ ἄλλοι.
Ἐκί τέλους στὰς δώδεκα καὶ πέντε φθάνει ἡ σειρὰ τῆς.
— Ὅ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΥΟΣΟΤΟ

Στην πιο ψηλή κορφή, πύο πάνω από τὰ ύψη όπου φτερωθεί το εδελβείς, όταν ήταν ακόμη μικρό κοριτσάκι, ελδε το κόκκινο λουλούδι, τὸ μόνο που της ἀπόμεινε στή μνήμη ἀπὸ κείνο τὸ ἀνεβασμα. Κόρη τὸ ὄρεινού ἐκείνου τόπου καὶ κόρη τοῦ λαοῦ, ἀπὸ κάποιου μικροῦ βέρβανι ὠδηγήθηκε σὲ κείνες τὶς ἀψηφόμενες ὅπου μόνον τὰ κασιόκια ἀνεβαίνουν. Καὶ ἀπὸ τότε, δὲν πᾶναι νὰ νοσταλγῆ ἐκεῖνο τὸ ἀργιολούλουδο, πόμοιαζε σὰ μιά σταλαματιά αἶμα.

Ήταν ἕνα κορίτσι ἀπὸ ράτσα, μὲ τὸ λιγερὸ κορμὶ της, μὲ τὸ πάντα χλωμὸ καὶ ἠλιόκαμμένο πρόσωπὸ της, ὅπου εἰλασκον δύο μάτια μάλλον μικρὰ ἀλλὰ ὀλόμαυρα, μάτια πλασμένα γιὰ νὰ σκλαβώνουν τὸν ἔραστὴ, πολὺ ὑπερήφανη μὲ τὴν ἀρχαϊκὴν κατατομὴ της καὶ τὸ στεγὸ της μέτωπο ποὺ γαόνταν μέσα στήν κάσα τῶν μαύρων μαλλίων της.

Δὲν εἰποιάζε μὲ χωριατοπούλα, μολοντὶ δὲν ξεμαύριζε ἀπὸ τὸν τόπο. Κάποιος εὐγενὴς εἶχε ἀναλάβει τὴν ἀνατροφή της, ποῖός ξεριε μὲ τὶς σκουπές, ποὺ ὀ θάνατός του εὐτυχῶς τὸς ἐματαίωσε. Μαζὶ μὲ τὴν ἀνατροφή ποὺ της ἔδωκε, της ἄφηκε καὶ μιά μικρὴ περιουσία, τὴση δὲσ ἀκούσε γιὰ τὴ συντηρήση της καὶ γιὰ τὴς διατήρησής τὴν ὑπερηφάνειά της ποὺ μωροῦσε νὰ τὴν προσηύδα τὴν πύο ἀπ' ἀπ' τὴν ἀρετή. Οἱ χωριάτες ποὺ μωροῦσαν νὰ τὴν κάρουν γυναίκα — καὶ πολλοὶ τὴν τραγυροῦσαν γιὰ τὴν προικὰ της καὶ γιὰ τὴν ἀμορφή της — δὲν ἦταν πλασμένοι γι' αὐτήν. Ήταν ψυχρὴ καὶ ἀδιάφορὴ στὸν ἔρωτα, κλεισμένη στὸν ἐγωισμό της καὶ στήν ὑπερηφάνειά της. Τὸ βέρβανι ὅμως ἦταν ὅτι πρόθυμα θ' ἀγαποῦσε, ὅταν θὰ παρουσιαζόταν ὁ θερμός ἔραστῆς, ποὺ θὰ ἦταν ἄξιος νὰ θυσιάσῃ γι' αὐτήν.

Καὶ παρουσιάστηκε. Τὸν ἔλεγαν Ὀράτιο. Αὐτὴ τὴ λέγαν Λαίλια. Ἦρθε ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ φέρῃ τὶς μονότονες ἀπολαύσεις καὶ νὰ θαυμάσῃ τὴν φυσικὴν καλλογὴν τοῦ τόπου. Ἦρθε μαῖλλον ὡς ποιητὴς παρὰ ὡς περιηγητὴς. Στὴν ἀρχὴ καταμαγεσθὴ μὲ τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα ἐκείνων τῶν τοποθεσιῶν. Γίωρε ὅλο τὸν τόπο, ἀνέβηκε στὰ βουνά. Μέσα σὲ κείνο τὸ περιβάλλον, συνήγαγε τὴν Λαίλια, συνέλαβε γι' αὐτὴν ἕνα αἰσθημα βραδί, ὀρειστικὸν, γονάτιο μωροστὰ κεινήν τὴν ψυχὴν καὶ δεσποτικὴν, ποὺ ἴσθάνθη μὲ κᾶποιο φρικισμὸν ὅτι τοῦ ἔξωσιέσε ὅλη τὴν θέλησή του.

Τὸ εἰδικὸν τῶν εἶχε κᾶτι τὴ ὕδνεον, γιὰτὶ ἦταν ἐντελὸς ἀνιπώκριτον. Ἐκείνος πῆγε κοντὰ της, της εἶλε ἄσταρα ὅτι τὴν ἀγαπᾷ καὶ της ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ τὴν λατρεύῃ. Ἐκεῖνη φάνηκε ὅτι βλοσκε τὸ πρᾶγμα πολὺ φρεσκὸ ἔχοντας συνειδητὸς τὴς ὀμορφίας της καὶ τὸν ἀρῆξε νὰ τὴν ἀγαπᾷ, χωρὶς κᾶν ν' ἀξιώσει νὰ φέρῃ φίλερσκη. Μεταξὺ ἔραστων συνορολογεῖται μιά συνηθὴν σύμβασις, ὁ ἕνας νὰ εἶναι ὁ κύριος καὶ ὁ ἄλλος ὁ δούλος. Ὅποιος ἀποκρίνεται ἀπὸν τὸν νόμο, δὲν γνωρίζει οὐτε τίς τρέφειες τοῦ δεσποτισμοῦ, οὐτε τὰς μεγαλειώδεις ἀπολαύσεις της θυσίας. Ὅπως τὸ τηλοπὸν ποὺ δὲν δείχνεται πλεγματικὸν πρὸς τὸν ἕνα, ἡ Λαίλια ἦταν ἀνιπώκριτὴ στὸν δεσποτισμὸ της. Αἰδιωνόταν ὅτι τὸ ὄνειρο τοῦ Ὀρατίου ἦταν νὰ ὑπερέσῃ καὶ ν' ἀποθάνῃ γι' αὐτήν τὴν ἔγωιστικὴν κόρη, καὶ συλλογιζόταν ὅτι θὰ εἶναι σκληρὸ νὰ τὸν ξεπληρήσῃ ἀπὸ τὸ ὄνειρό του, ἔσοτ καὶ γιὰ νὰ τὸν σῶσῃ.

Μὲ αὐτὰ τὰ ἀμοιβαῖα αἰσθηματά, ἦταν καὶ οἱ δύο εὐτυχῆς, σὲ κείνον τὸν ὄρατο τόπο, ποὺ πῆγαιναν στὰ ἔξωκὰ τὸν μερὶ μαζὶ, μπροστὸ, σὺν ἀνδρόγυνον.

Ἐκείνος προσηύδα νὰ μαντεύῃ πρὸ πάντων τὴν καθε κριτικὴ ἐπιθυμία της καὶ ἦταν εὐτυχῆς ὅταν μωροῦσε νὰ ἐκτελῇ τὸ καθένα ἀπὸ τ' ἀναρίθμητα ματαρεῖματα της. Ἀλλὰ ποτὲ ἐκείνη δὲν τοῦλεγε ἕνα: εὐχαριστᾷ! Τόσο εἴκοσε τὸ πρᾶγμα φρεσκὸ νὰ τὸν εἶναι σκλάβο σ' ὅλα της τὰ θέληματα.

Λοπὸν μιά βραδιά ποὺ ἡ Λαίλια φαινόταν βαθεῖα συλλογιζομένη, ἔνθ ἐκείνος τὴν ρωτοῦσε μὲ ἀγωνία, τοῦ μίλησε, περιπαίζοντας τὸν ἐαυτὸ της, γιὰ κείνο τὸ μικρὸ κόκκινο λουλούδι ποὺ ἀνδει μονάχα στὶς ψηλὲς κορφές τῶν βουνῶν, σὰ μιά μικρὰ πλεγγὴ ὀλοκόσμνη μὲς στὰ χιόνια, ποὺ μόνον μιά φορὰ τὸ εἶδε καὶ πάντα ὀνειροπολοῦσε νὰ τὸ βαναῖθ. Ὁμολόγουν καλὰ τὸ βουνό, ἕταν τεράστιο κρημνὸ ἀπὸ γρανίτη, ποὺ ἡ κορφή του λέξ καὶ ἄγγιζε τ' ἄσπερα. Σὲ κείνο τὸ βουνό ὀ βοσκὰς τὴν εἶχε ὀδηγῆσῃ, ἀλλ' ἀπὸ ποῖὸ δρόμο; Αὐτὸ δὲν τὸ θυμόταν.

Ἐκείνος ἀγαμέτρσσε, ἀπὸ κᾶπο, τὴν ἄβυσσὸν ποὺ θ' ἀνοιγόταν σ' ὀποιον θ' ἀνέβαινε πάνω στὸν ἐπικίνδυνον κρημνὸ. Τοῦ ἔφερε μιά ἡδοινικὴ ἀνατριχίλα ἡ ἰδέα τοῦ κατακλισηματος ἀπὸ κείνες τὶς κορφές. Δὲν της ἐφανεῖσε τὸ σκεδίό του καὶ ἐξελίγησε μοναχὸς τὴ χαρὰ τὴς ἄλλης ἡμέρας, ἀφίνοντας ἐκείνην κοιμισμένη. Κατὰ τὸ μεσημέρι, τὴν ὄρα ποὺ ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ, τὸν βοήθων κομματιασμένον, μισόγυμνο, γιὰ τὸ ρουχά του τὰ εἶχαν κουρεῖ λάσιε τ' ἀγκάδια, παραμορφωμένον στήν ἀκρὴ τῆς λήμης. Στὸ ἕνα του χέρι κρατοῦσε σπασμωδικὰ ἕνα μάτσο ἀπὸ τὰ πολυπόθητα λουλουδία.

ΑΡΜΑΝ ΣΙΑΒΕΣΤΡ

ΚΥΝΟΠΗΡΟ

Θυμάμαι κείνη τὴ μελαγχολικὰ, ἀρρσσιὰ ἄρση ἀγνουστατικὴν νυχτιά. Μεσάνυχτα.. Καθόμισε στή βεράντα. Ἐοῦ ἐφαλωμένη σὲ μιά σαξ-λόγῃ, εἶλες ὀργιμένα τὰ γυμνά σου μπράτσα πρὸς ἀπ' τὸ λαμό σου καὶ χασμουριόσσανα ὀρόσσανα, κοιτάζοντας ἀψηλὰ τὸ φεγγάρι ποὺ ἄρνε κᾶποια ἄχα πᾶνον στὸ μωρτὸ ποτάμι τῶν μαλλιών σου. Ἐγὼ ἐφαλωμένος πλάσι σου κᾶνιζα καὶ κοιτάζα τὶς ἀσημένιες κορδέλλες τοῦ καινοῦ.

Κάτὸ στὸ ὀρτὴ μὲ τὴ θάλασσα κερσμένη, ἄρνε κᾶποιο νοσηροῖτομα ἡδονεμένο, λγωμένη ἀπ' τὸ κοιτάγμα τοῦ φεγγαριου... Ἐνα τριτόνιο περὸ ἀπ' τὰ χωριάτια ὀρσῖζε ἀδιάκοπα, τόσο ἐνενησιτικὰ. Ἐνα γέροπληξὴ! Βουβαμάρα! Κάτι σὰ νὰ πέθαινε... νὰ ἐψηγῃε κεινὴ τὴ βραδιά... Ἐλεγεσ καὶ βρισσοῦσανα ἀνέμεσα σὲ τάφοις...

Μὰ γιὰτὶ λοιπὸν ἀπόψε εἶνε ὅλα ἔτοι κουρασμένα; Τὸ φεγγάρι... ὁ κῆπος... τὰ δέντρα... ἡ θάλασσα... ἕμεις;... ἕμεις, ἀλήθεια, γιὰτὶ εἰμαστε κουρασμένοι ἀπόψε ἕμεις; Τὶ νεκρὸν!... Λέξ, καὶ τᾶξε σκεπάσει ἀπόψε ὅλα μὲ σκότη θλήγη, βουβαμάρα!... Λέξ κ' ὅλα εἶν' ἐπόψε ἀρρσσιεμένα!

Σὸδπα νὰ πᾶμε μέσ... Ἦμαστε κουρασμένοι κεινὴ τὴ βραδιά. Ἐοῦ μωδὲες: «Κάτσε ἀπόψε εἶνε τόσο ὀμορφα! Τόσο γᾶληνεμένα! Πόσο μᾶρῶσει ἀπόψε... Μᾶρῶσει γιὰτὶ κᾶτι ἐψηγᾶται... Κάτι πεθαίνει ἀπόψε... Πεδᾶνον τὸ λουλουδία... πεθαίνει καὶ κᾶτι γιὰ μᾶς ἀπόψε...»

Καθίσαμε. Καθίσαμε καὶ κοιτάζαμε τὴ γυμνὴ λεῖνα ποὺ τὸ σγατὸ νυχτικατικὸν ἄγεο σκόρπια τὸ στεγὰ κερσιτικὸν φύλλα της καὶ τὸ σῶρεσε στὰ πόδια μας μ' ἕνα τριζέμο βροβό... Καθίσαμε, κοιτάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ θυρία κουρασμένη, ἄσπρη, ἀμίλητη κ' οἱ δύο...

Καὶ παραστήκαμε ἔτοι ὀλη τὴ νύχτα βουβοὶ μᾶρτρες μωουτὸ ἡρεμο, ἀπολωρότηον ἐφαυλίσματος, κᾶτι δικου μας ποὺ πέθαινε μέσμας καὶ μωατῆς τραγουδίας βουβής.

Νέο Φάληρο

ΤΑ ΡΟΔΟΚΑΛΛΙΑ ΣΟΥ,

Δυὸ ἀστέρια φίληθῆσαν στὴς ἀγάπης τὸ περβόλι, καὶ τὰ ἕλτια σου κλεισθῆσαν, ποὺ κληρώνουσε σὰ ρόλι. Τὰ χεράκια σου 'ναι κρῖνοι, στὴμα ἔχεις ὀροδορ, τὸ φίλκακι σου 'ναι κρήνη μὲ τ' ἀδάνατο νερό.

Τοῦ Ὀλόμου μας τὸ χιόνι ἐσοτικὴν ντροπαλὸ, σὺν ξαγνάντισε ἀπὸ πέτρα τὸν ἀφρᾶτο σου λαμό.

Κι' ἡ ὀδόχρσση ἀγρὸυλα μ' ἕνα γᾶλοφίλημά της σὸς ἔχαρισε, ξανθὸσθη, φῶς, χρυσὸ ἀπ' τὸ μαλλικὴ της.

Θεσσαλονίκη.

SONETTO

Τὶ θᾶλεγε, μικροῦλα μου ὀφρανοῦλα, ξηπόντας ἡ μῆτηρ σου ἀπ' τὸ χῶμα στήν ἀγαλιά μου ἄν σ' ἔβλεπε γυμνοῦλα νὰ σου ρουφῶ ἀπ' τὸ κόκκινο σου στόμα, ἡδονκὰ ὀρομένο, ὀση ὀροσοῦλα κ' ἀπ' τὴν καρδιά της σὸυξὲ σταθε ἄποια; Καὶ τὸν ἕραστὴ σᾶ φῶς' ἀγρὸυλα νὰ ἐπιθῆμας ποὺ θὰ φῶξὲ τὸ γᾶμα...

Τὸ μαντίλι, τὸ μαθρο της μαντίλι, — τὸ κᾶμα μουτὸκᾶ ἐνθ θὰ βογρσοσε στὰ μάτια της καὶ θᾶλλαθὰ μῆσοσε; — θᾶφερε στὰ τρεμουλιασὰ της χεῖλη... Κι' ἔτοι: βουβὴ καὶ κρηροσκαρᾶμῆθ θὰ συλλογιόταν κᾶ τι σὸς ἀπομῆει!

Γᾶῶργ. Α. Βαρελάς

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ "ΙΝΤΕΡΜΕΔΙΑ"

Σωριάζονται τὰ φύλλα τοῦ φθινόπωρου στήν κᾶθε τῆς αὐλὴς μᾶς κὴρη, δῆνει τὶς στοῖβες τὰ ξεροφύλλα τὸ πρωτοβροχῖ.

Στὸ νέο σου θλιβερὸ οσοποτραγουδισμα ποὺ μελετᾶς, πικρὴ, νὰ ψάλλης, ἡ σῆλα, ἡ σῆλα τὸ φηλίσμα ποὺ θὲ νὰ βᾶλῃς,

νὰ μωυῖθῃ: ἀματωμένους καθάλλᾶρῆδες ποὺ τὰ μεσᾶνιζα κεργᾶνε, ξηπόντας τὰ ἔρμα τὰ πλακόστωτα καὶ πᾶνε... πᾶνε...

Γιὰτὶ ἡ χαρὰ, ἡ ἰγὴ μᾶς χαρὰ σὲ λῆπῃ ἀπ' μᾶς βράλη; σὰ σῆγφον ἡ ἕλλη μᾶς ἐσπέπασε καὶ γᾶρῶνε στὴ θλήρη τὸ κεφάλι.

Λυόνω, ἀδελφῆ, κ' ἀπόκρηφ ὀ σᾶνε ψυχοπᾶνα φεύγον οἱ μαῖροι γεραοὶ καὶ πῆρνευε ποὺ τὰ μαῖρα τὸς φρετὰ τὰ χειμῶνια.

Γιὰτὶ ἡ χαρὰ, ἡ ἰγὴ μᾶς χαρὰ σὲ λῆπῃ ἀπ' μᾶς βράλη; ἔξεγεμονιστοῦκαμε σὲ ἔξενους τὸσους, ἔξενους κᾶλι.

Ι. ΓΡΗΓΑΡΙΔΗΣ

ΕΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΡΑΓΙΣΜΕΝΟ ΒΑΖΟ

Τὸ βᾶζο ποὺ ἡ βαρβῆνα αὐτὴ ἀσπρῖνει ραγιστὴ ἀπ' ἀγγιγμᾶ τὸ ρεκιδιῶ καὶ τ' ἀγγιγμα τόσο ἀλαφρὰ ἔχει γίνει, ἀπὸ φτεροῦγα, λῆς, μικροῦ πουλιου.

Τὸ ὀρτῆμα ὀμως κεινο κᾶθε μερτ, δαφᾶνιόντας τὸ κροστοκαλλὸ ἀλαφρὰ, χωρὶς νὰ ἰδῃ κανεῖς, ἐπέγε ὀς πέτρα, καὶ τὸξωσε σὸγᾶ σᾶγᾶ, γᾶρᾶ.

Σταλιά σταλιά τὸ δροσνεγῆρὸ τρέχει τῶν λουλουδιῶν τῶν ὀρβῆν ἡ μωροδιὰ, μὰ αὐτὸ κᾶνεῖς δὲν τὸ προσεχεῖ μὴ γᾶγῖετε, ἐραγιστὴ κᾶ.

Ἐτοι καὶ χέρι ἀγαπημένο ἄν λᾶξὲ σκληρὰ νὰ κρησᾶργῖνε τὴν καρδιά, τότε ἡ καρδιά ραγῖζετα μονη, ὀρβυδὸν τῆς ἀγάπης τ' ἀνθῆ, ἡ μωροδιὰ.

Ἄνεγμῆτη θαρῶν ὀλοι κᾶς μῆνε, μᾶρκαῖαι νοῦδθοντας ἀσθὴ βαθεῖα ἡ κορτερη κληγῆ της πὸς αἰσᾶνιει ραγιστῆρε, μῆν τὴν ἀγγῖξτε καὶ!

SULLY PRUDHOMME

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

'Ολόγερα βαθὺ εἶνε τὸ σκοτῖν τὸ πᾶθος τὸ βουρῶν ἀλοουθῶ, μὰ πᾶντα μακριὰ ἀπ' αὐτὸν τὸν Ἄδη νὰ φῶγε προσηκαθὸ καὶ νὰ σᾶθη.

Τὸ Γολγοθᾶ ἀνεβαῖνον — καὶ δὲν κλαῖνο — μὰ ἕλτια καὶ ξανθῶ καίποιο φῶς Μου κρᾶζουν: Ἄκοῦσθη τὸ μοιραῖο! — Μὰ σὺν ἔσᾶς δὲν εἶμ' ἐγὼ τυφλός...

Καὶ νοιᾶθοντας νέες ὀρμῆς στὰ σῆσθη κᾶρνω ἕταν ἄλλο ὀρομο γιὰ νὰ βῶσ μᾶν ὀμορφη ἔσο καὶ μᾶν Ἄλῆθεια... Κι' ἄς με γᾶλῆ τὸ πᾶθος τὸ νεκρὸ!

Θεσθλνίκη

Ἰωάν. Α. Γεωργιάδης

ΔΕΝ ΣΕ ΖΗΛΕΥΩ

Δὲν σε ζήλειω κᾶς εἶσ' εὐθυμωμένος. Γιὰτὶ δὲν εἶσαι. Μῆκος τάχα ἄν μ' ἐπιγῆς στὴν πύρα, ἄν μ' ἐκαίμεις νὰ κουρασθῶ παράκωρα, ἄν ἐστῆγνωσε ἡ χαρὰ μου, τί ἐπέδωδες; Ζῆσε, τί μὲ μέλει.

Δὲν θέλω τὸν χαμό σου. Ζῆσε, μὲ δὲν μωροεῖς νὰ εἶσ' εὐθυμωμένος. Χαίρεται κ' ὀ μῶδοῦ σου. Μὰ τοῦ λῆκει ἡ ἀγγὴ χαρὰ. Γεῖλὸ τὸ ἄλλοθῶ: Εἶσαι μεθυσμένος μὲ φῆυτικὴ ἀγάπη. Μωροεῖς νὰ γελᾶς, μὰ τὸ γέλοιο σου εἶνε φῆυτικό; Ζῆς, μὲ δὲν μωροεῖς νὰ ζῆς ἀληθινὰ.

Ὅσοι ἀγαποῦν κ' ὄσοι ἀγαποῦνται μόνον μωροῦν νὰ λέγ ὅτι ζοῦν ἀληθινὰ.

Διᾶς Φ. Γ.

ΓΙΑ ΤΑ ΑΔΗΦΟΝ ΜΑΣ, ΚΟΡΙΘΙΑ

— Ὁ Ἐρως εἶνε τὸ ἀντιστάθμισμα τοῦ θανάτου. — Κᾶνεῖς ἄνδρας δὲν εἶνε κᾶριε της τῆς χῆς του, κᾶρμὰ γυναίκα δὲν εἶνε κᾶρια της κᾶριε της.

ΑΘΗΝΑΙΑ "Η ΣΜΥΡΝΙΑ; ΠΟΙΑ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ;

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΦΗΦΙΣΜΑΤΟΣ. — ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΑΙ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ 20 ΔΩΡΑ

Ἀπὸ ποῦ νομῖζετε ὅτι ἔλαβα ψηφοδέλτια; Ἀπὸ τὸ Βερολίνον! Ἐως ἐκεῖ ἐξίχθη ὁ ἀναγωνισμὸς μεταξὺ τῶν ὀρειῶν Σμυρνιῶν καὶ Ἀθῆδων.

Εἰς τὸ μεταξύ, τὸ ἀκοφὸ καὶ τὶ ἐπιθέσει ἐφίσταται ἀπὸ τοῦς ἐπιστολογράφους, εἶνε ἀπίστευτον. Ἄλλος τὸν μικρὸν ποὺ ἄλλος τὸ κοτὸ τοῦ. Ἀπὸ τὸ Παρίσι π. γ. ἕνας ὀμογενῆς, σσηησιμένος στήν κομητήρια τῶν Παρισινῶν, ὀχι ὀμοῦ καὶ στήν ἀρρῶτητα, μὲ περὶ γᾶνεες δεκατέσσερες, γιὰ τὸ «Ἐρᾶσο» ποὺ εἶχε «νὰ παραβᾶλο τὴν αἰθερία Ἀθῆδα μὲ τῆν... (ἄς μῆν τὸ πᾶ) Σμυρνια.» Μερικοὶ Σμυρνοι κᾶλι, ἄν μὲ ἔλγαν στὴ χῆρα τῶν, δὲν θὰ μ' ἐπεριποῦσθη, γιὰτὶ ἐτόλμησα τὴν «θέλαν κᾶλοῦν» τῆς πατρίδος τῶν νὰ θέσω εἰς τὴν μοῖραν μὲ τῆς Ἀθῆνας.

Ἐκείνοι ποὺ δὲν συγχωρῶ εἶνε ἡ ἀπόκεια μερικών κᾶρῶν νὰ ἀναμῖξουν καὶ ὀλίγην κολυτῆγην εἰς τὸ δημοφῆρσστα. Τέτοιο πρᾶγμα δὲν θ' ἀρῆσῃ νὰ γῆνη, καὶ τοῦς κερσῶκα ν' ἀπέλασθῶν. «Χάσμα πρὸς γᾶρῶσιν» δὲν ὀπᾶρξε μεταξὺ τῶν ἀναγωνιστῶν της «Σμυρνια» κ. Τη. Α. Εἰμεθα ὀλοι μὰ κημεγῆδῆς φίληκὴ συντροφία, κ' ὅταν πρόκειται νὰ ποῖμε τὰ δικὰ μας, ἀρῆνωμε σῖτια μᾶς τὴν πολιτικοῖα. Εἰσῆλθετε;

Ἀπὸ τὴν Κοσταντινοῦπολιν οἱ κ. κ. Α. Δημητρακόπουλος καὶ Α. Σκῆνδερ μὸ γράφουν ὅτι οἱ Σμυρνεῖς, ἐγκαισιωμένους ἔκει θέλουν νὰ μωυ στέλουν τὰς φωτογραφίας τῶν. Καὶ μ' ἔρασθη ἄν τὰς δέχομα. Γιὰτὶ ἔγι; Ἡ προσσηθῆν διαμοῖθ δὲν κᾶνεῖ κανένα ὀλοῦ στή ράτσα. Ἄλλως τε καὶ οἱ Κοσταντινοῦπολίτισσες δὲν ἀφᾶρῶν ἀπ' τῆς Σμυρνῆς. Τρεῖς, κ. Σ. Πακασταύρου. — Λιά ν' ἀποδειχθῆτὶ ὅτι οἱ εἶσε δεσποτικῆς, γι' αὐτὸ, κᾶρε ἀπὸ τὰ Βῆλλα. — Ὁ κ. Θ. Γιαννακόπουλος μωυ γράφει ὅτι ἀπὸ τὰς Ἀθῆδων μόνον μία ὄνηται νὰ συγχωρῆθῇ μὲ τὴ Σμυρνια, καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ δεσποτικὴ Κατῖνα Νέξε. — Ἀν ἐδιαβᾶσσε κᾶτ' ἐπᾶνᾶληρη, κ. Κ. Γεωργιάδῃ. — ἔχετε δῖση, δῖς Νῆξη Νεφελίτου, μπεροσῖθη, ὀπως βῆεκετε, τὸ ψηφοδέλιτον, γιὰ νὰ μῆν κᾶρβηται καὶ ἡ «Ντολόρη». — Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ δοθῇ ἀπὸ τὸν ἀρῆμοῦ τῶν ψηφοζόντων, καὶ ὀχι τῶν ψηφοδέλιτων. Ὁ ἀρῆμοῦ τῶν ψηφοδέλιτων ποὺ στέλνει ὁ καθένας, θὰ ληφῆθῃ ὅτ' ἔπει μόνον ὀς πρὸς τοῦς κᾶρῶς ποὺ θὰ ἔγη κατὰ τὰς κληρώσεις. — Δὲν ἔξωθο γι' ἀπὸ τὸν κᾶρῶν ποὺ ἔλαβε, κ. Π. Κορηπέτη, πᾶντος ἐγὼ δὲν ὀμοιόλογησα τίποτε σχετικόν. — Ὁ κ. Α. Μκαῖος, ἐραγῆε στὸ ψηφοδέλιτον τ' ὄνομα, τὴν διεσθῶνῖτον, ὀλα, καὶ μόνον ἐξέχασε νὰ γράψῃ ἰπῆρ τοῦς ψηφῖς. — Ἐφόσον θὰ ἔπαρῶνεν νέοι ψηφοφῶροι. κ. Τ. Μπαγκο. — Τέτοιος ἔσσειλαν, τέτοιος βῆγχαν, κ. Γ. Πακασταύρου. — Ἀπὸ τὰ ρουχὰ διακρίνετε σῖς τὰ χαρακτηριστικὰ, κ. Χ. Μῆλα; — Μωροεῖτε, κ. κ. Π. Μαντικῆ, Α. Μόγοβη, Ι. Ἰεραπετρίτη.

ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ — ΔΩΡΑ

Εἶχε γράψῃ ὅτι, ἂμὰ τελειωθῆ τὸ δημοφῆρσστα, θὰ γίνονεν δύο κληρώσεις μεταξὺ τῶν μερισθῶτων, πρὸς ἀποσημῆν μερικῶν δῶρων ἐκ μέρους της «Σμυρνια» ὡς σᾶνεπῖρ. Πρᾶγμα αἱ κληρώσεις αὐτὰ θὰ γίνονεν, ἡ πρώτη μεταξὺ ὀλων τῶν ψηφῖσθῶτων ὑπὲρ τῆς Ἀθῆνας καὶ ἡ δευτέρη μεταξὺ τῶν ὑπὲρ της Σμυρνιας. Θὰ ἐξαχθῶν ἄνᾶ πέντε λαχοὶ, ἕκ τῶν ὀποῖων θὰ κερδίζοι:

Οἱ δύο πρώτοι: Ἀνὰ 100 κᾶρτ-ποστᾶλ (ἐλαστροπογραφίαιε καλῆς ἀντίγραφᾶ πινάκων τοῦ γεραμνικοῦ μουσειου).

9 Σμυρνα ἢ Ἀθηναία ; 9
Ἡ γνώμη σας
Τὸ ὀνοματεκᾶνωμένον σας ὀλόκληρη καὶ καθαρογραμμένο
Ἡ διεύθυνσις σας
Ἦλῃς
Σημειώσατέ τὸ κανονικὰ καὶ ὄχι μὲ φενδᾶνομο γιὰ νὰ ληφθῇ ὀσ' ὄφιν.

Οἱ δύο δεῦτεροι: Ἀνὰ ἕνα τόμον τοῦ β' ἔτους της «Σμυρνιας».

Οἱ δύο τρίτοι: Ἀνὰ ἕνα ἡμερολόγιον της «Σμυρνιας».

Οἱ δύο τέταρτοι:

MARIE CORELLI

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

Μετ. Λίδος ALEX

41 (Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου) 41

—Ω, δὲν μπορῶ νὰ ποῦ τίποτε ἀπάντησεν αὐτῇ καὶ μὲ ἐν κίνημα μικροῦ παιδιοῦ ἔβραλε καὶ τὰ δύο τῆς χεῖρα μέσα εἰς τὰ χεῖρα τοῦ Λώρμα, ὁσπερ ἀνέπνεε μετὰ κομποῦ. Μὴ θυμώσης, καλὴ μου Τζώρτζε, τοῦ εἶπε· δὲν μπορῶ νὰ ποῦ τίποτε, ἀκόμη καὶ εἰς δὲν τὸν ἀδελφόν μου!... Ἔπειτα, εἶμαι τόσο βεβαίω σχεδὸν ὅτι ἅλα εἶνε ψεῦμα...

—Ντολορές, τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; ἐπέμεινε ὁ γέρος. Ἄν σὰς ἐλύθηκε κανεὶς, πρέπει νὰ τὸ πῆρε ἀμέσως εἰς τὸν Φίλιππον. Μὴν ἔχετε μυστικά ἄν' αὐτόν.

Ἄλλ' αὐτὴ ἐκούνησε τὸ ξανθὸ κεφαλάκι τῆς καὶ τοῦ εἶπε με τὸν φωνῆς ποῦ ἐφαιέρωνεν ὅλον τὸ πάθος τῆς:

—Ω, δὲν καταλαμβάνει ἐσύ! Πῶς μπορεῖς νὰ καταλάβῃς; Σὺ δὲν ἀγάπησες ποτε σοῦ, δὲν ἔδωκας τὴν καρδίαν σου ὅς κανεὶν! Ἄλλ' ἀν καμιά φορὰ ἀγάπησες, τότε πῶς μὴ θυμώθῃς! Θὰ δοκιμάσῃς καὶ σὺ τῆς ἀγωνίες τῆς ἀγάπης! Ἢ δὲς ὅτι πῶς ἀπείρησεν καὶ σὺ τῆς λύπης σου ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποῦ ἀγάπης! Ὁχι, Τζώρτζε, δὲν θὰ ποῦ τίποτε εἰς τὸν Φίλιππον. Γιατὶ τὰ μὲ βαρεθῆῖ περισοτέρως;

Ὁ δυστυχῆς Τζώρτζε, ποῦ τῆς εἶχεν ἀκούσει μὲ κλειστά μάτια καὶ μὲ σφιγμένην καρδιά, τῆς ἔκπαισε τὸ χέρι ἀπότομα καὶ τῆς ἐφώναξε δυνατὰ:

—Σωπᾶτε Ντολορές δὲν ξεύρετε τί λέτε! Νὰ σὰς βαρεθῆῖ ὁ Φίλιππος! Τί ἀνοήστια! τί τρολλᾶ! Σὺν νὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ βαρεθῆῖ τὴν ζωὴ! τὸ φῶς!—καὶ τὸ ψυχικὸν πάθος, ποῦ τόσο ἐπιμέλως ἐκρύβετο τόσο καιρὸν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ, ἐξεσπᾶσεν ἐπὶ τέλους μὲ τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις, ἀλλὰ συνήλθεν ἀμέσως καὶ ἔπαισε τὸ κεφάλι τοῦ σὺν νὰ εἶχε κάμει κάποια ἀπερισκεψία... Ποίος σὰς ἔβραλε τέτοιες ἰδέες εἰς τὸ κεφαλάκι σας; τὴν ἠρώτησεν ἠρεμώτερος. Ὁ Φίλιππος σὰς λατρεῖται!

Ἦ Ντολορές ἐχαιρολόγησε γλυκὰ ἀνάμεσα εἰς τὰ δάκρυά τῆς καὶ ἀκούμπησε τὸ ξανθὸ κεφάλι τῆς εἰς τὸν ὄμω του νέου, ὅστις ἠθάναθη ἔνα γέρος νὰ διατρέξῃ ὄλον του τὸ σῶμα.

Ἦ ἀρτεφίλησεν αὐτὴ κίνησιν δὲν ἔκρυπτε τὴν παρακρινότεραν ἀποτροβουλάν—αὐτὸ τὸ ἐνόησεν—ἀλλὰ ἀν ἐσχετοῦτο κανεὶς αὐτὴν τὴν στιγμήν, τί θὰ ἐσκέπτετο;

—Ἀκούστε, Ντολορές τῆς εἶπεν, ἐνὼ ἐσηκούθη μὲ εὐγένειαν καὶ τῆς ἔκπαισε καὶ τὰ δύο χεῖρα μέσα εἰς τὰ δικὰ του. Πολλὰς φορὰς μὲ ἐδώσατε τὸν ὄρατον ἔτιλον τοῦ ἀδελφοῦ καὶ ὅμως δὲν μ' ἐμαστειύσατε, ἀγαπητὴ μου. Εἶνε περὶ τὸν νὰ σὰς πῶς ποῦ εὐτυχία σας εἶνε καὶ εὐτυχία δική μου! λοιπὸν γιατί δὲν θέλετε νὰ μ' ἐμπιστευθῆτε; Γιατὶ δὲν μοῦ λέτε τί εἶν' αὐτὸ ποῦ σὰς λυπεῖ; Ὅταν διηγῆται κανεὶς τὸν πόνον του, ποιεῖ λιγότερο... Ἄλλὰ θέλω ὄστερα, ποῦς ἤξευρε ἂν ἐγὼ δὲν εἶχω ἀμέσως τὸ ἀντιπαραμαρτοῦ;... Ἔλατε...

—Εἶνε πράγματα. ποῦ δὲν λέγονται πάντοτε, ἀπάντησεν ἡ Ντολορές με τὸνον φωνῆς σχεδὸν ἐπίσημον. Τότε γιατί δὲν μοῦ ἐμπιστεύεσαι καὶ σὺ, Τζώρτζε, τί κρυφὴ λύπη ἔχεις μέσα σου;

Ὁ Λώρμα ἀπὸ χλωμῶς ἐγεινε πηλοδόν καὶ ἐκατέβρασε τὰ μάτια του σὺν νὰ ἐφοβετό μὴ τὸν ἀποσκάσουν τὸ μυστικόν του, ἀλλ' εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀπαντήσῃ μὲ φωνὴν πνευμαμένην, ἂν καὶ ἀπεπειράθη νὰ γελῶσι:

—Ὕγῳ! Τί ἰδέα, ἀγαπητῇ μου! Μὰ ἐγὼ δὲν κρύβω καμμίαν λύπη.

—Ναί! τὸ λές καὶ σὺ γιατί δὲν θέλεις νὰ φανερώσῃς τὸ μυστικόν σου. Καὶ ἔχεις δίχα, φίλε μου. Ἄς κρατήσωμε καὶ οἱ δύο τὰ μυστικά μας, ἴσως εἶνε προσιμώτερο... Ἄλλὰ θέλω νὰ μοῦ δώσης τὸν λόγον σου, Τζώρτζε, οἱ δὲν θὰ πῆς τίποτε εἰς τὸν Φίλιππον.

—Σὰς τὸ ὑπόσχομαι— καὶ ὁ Τζώρτζε ἀφῶς τῆς ἐσπῆξε καὶ τὰ δύο χεῖρα, ἔσπινε μ' εὐλάβειαν καὶ τὰ ἐφίλησεν ἐναλλάξ.— Ὑποσχεθῆτέ μου ὅμως κ' ἐσεὶς ὅτι δὴ τὸ πῆρε μόνη σας εἰς τὸν Φίλιππον. Ἄν ἐφανταζομὸν μόνον οἱ τοῦ κρύβετε κατὰ ποῦ σὰς λυπεῖ, θὰ ἦτο δυστυχής. Σὰς ἀγαπᾶ τόσο πολὺ! Εἴσατε τὸ πᾶν δι' αὐτόν!

—Ναί, τὸ ξέρω καὶ γ' ἐγὼ ἀκριβῶς δὲν θέλω νὰ τὸν πικρῶν καὶ θέλω νὰ μὲ νομίξῃ πάντα εὐτυχισμένην!—ἐπιώπησε πρὸς στιγμὴν καὶ ἐξηκολούθησε σὲ τὸνον φωνῆς ὑπόκοπον.—Ὅθ' ἐκροτιμῶσαι νὰ πεθάνω, Τζώρτζε, καρὰ νὰ γένω ἀφορμὴ νὰ στενοχωρηθῶ.

Ὁ Τζώρτζε ἐξηκολούθησε νὰ κρατῆ τὰ λεπτοφύη χειρὶκά μέσα εἰς τὰ ἰδικὰ του, ὅταν ἔξαφνα ἐλαφρὰ βήματα ἠκούσθησαν κοντὰ τους καὶ ἐεῖρθεσαν ἔξωφρα ἀντιμέτωποι με τὸν σὲρ Φρανκίς Λένος. Ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ, ἐτραβῆσαν καὶ οἱ δύο τὰ χεῖρα τους καὶ ὁ Λένος ποῦ εἶχε

παρτηρήσει τὴν χειρονομίαν αὐτῆν, ὑπεκλήθη μ' ἓνα ποιηρὸ γέλο.

—Σὰς ζήτησ' οὐδὲν μὴν, εἶπε, ἀλλὰ ὁ λόγος ἔρχεται πρὸς ἐξήγησιν παντοῦ 'ἔτι εἰσροθυμοποιήθη νὰ φάσῃ τὸν ὅσον εἶπον. Φοβόρμα ἄλλο ὅμως ὁ δὲν δέχεται ἓνα γλυκὸ τέτε ἰτέτε.

Ὁ Τζώρτζε ἐκκοκλίνεσε καὶ τὸν ἐκτύπησε μὲ βλέμμα ἄγρον.

—Κάθε ἄλλο, ἀπάντησε λιγάκι ἀπότομα. Ἦ λαίδη ἔρχεται εἰς τὴν ὑπομονὴν νὰ μοῦ ζήτησῃ νὰ τῆς παῖξω λίγο πιάνο.

—Εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ σὲ ἀκούσοι θέλει νὰ πῆς Τζώρτζε, εἰδήθησεν ἡ Ντολορές χωρίς καθόλου νὰ παραστῇ. Ἐσῆσπετε, κύριε Λένος; ὅτι παίζει θαυμαστά πιάνο ὁ λόγος Λώρμα;

—Ὁχι, λαίδη ἔρχεται, δὲν τὸ ἤξευρε. Δὲν εἶχα ποτὲ τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν ἀκούσοι— καὶ ἐκτύπησε τὸν Τζώρτζε λιγάκι εἰρωνικά, ἀλλ' αὐτὸς εἰς ἀπάντησιν τὸν ἐκτύπησε περιφρονητικά καὶ τείνον τὸν βραχίονά του πρὸς τὴν Ντολορές τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν κήπον ἢ χαρὰ τοῦ δὲ ἦτο ἀπερίγραφτος ὅταν ἀντίκρουσε τὸν προσοπαῖ τῆς λατρευτικῆς του ποῦ εἶχεν ἀναλάβῃ ἦδη τὸ σὴν τῆς γαλήνιου ὕψος τῆς.

VII

Ἔφασις, ἐπὶ τέλους, τὸ μελαγχολικὸν φθινόπωρον. Ὁ Φίλιππος καὶ ἡ Ντολορές εἶχαν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰ πράγματα εἶχαν ἀναλάβῃ τὴν προτέραν τὸν τακτικὴν.

—Καλὰ, καὶ τώρα κάμω μου τὴν χάρι νὰ στείλῃς ἀμέσως αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς τὸ ταχυδρομείον. Καληνύκτα, ἀγαπημένη μου Ρίτα!

—καὶ μὲ μίαν ἀφινιδίαν ὀρημὴν τὴν ἐσπῆσεν εἰς τὰς ἀγκύλας τῆς καὶ τὴν ἐφίλησε μὲ θέρμη.

Ἦ Ρίτα ὅμως ἀντὶ τὰ εὐχαριστήθη τὴν ἐκτύπησε τρομαγμένη.

—Γιατὶ εἶσατε ἔτσι διαφορετικὴ ἀπόψε; ἀνέκραξεν ἐκπληκτικῶς. Ποῦ θὰ πᾶτε; Τί σημαίνει ὁ ἀποχαιρετισμὸς αὐτός; Νομίζετε κανεὶς πῶς φεύγετε γιὰ ποῦ μακριά.

Ἦ Ντολορές κατέβλεπεν ὑπερτάτην προσοπαθειαν γιὰ νὰ κινήσῃ τὴν συγχλησθεὶσ τῆς.

—Σοῦ φαίνεται κακόζωο ἐπειδὴ σ' ἐφίλησα, Ρίτα; τῆς εἶπε μ' ἓνα χαμόγελον. Εἶνε ἐπειδὴ δὲν θὰ σὲ ξαναἰδοῦ πᾶσι ἀπόψε.

Ἦ Ρίτα τῆς ἔκπαισε ἀπότομα τὸ χέρι.

—Ποῦ θὰ πᾶτε; τὴν ξαναφώτισε μ' ἐπιμονήν.

—Σ' ἓνα φιλικὸν τραπέζι, ἀπάντησεν ἡ Ντολορές λιγάκι στενοχωρημένη. Μὴ μοῦ κάνεις ἄλλας ἐρωτήσεις, Ρίτα, μόνον πῆγαινε, σὲ παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς τὸ ταχυδρομείον.

Ἦ Ρίτα ὅμως ἀπάντησεν ἀπ' ἑδῶ, δὴ πῆ ὅτι δὲν εἴληφθη, διότι ἐγὼ ἀπάντω εἰς ἅλα ἀνεσχητότατα καὶ γράμματά μου λαμβάνω.—Τὸ κρατῶ γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσω, ὅταν θὰ μοῦ ἐλθῇ βολικά, κ. Χ. Κουδλίω.—Θὰ σὰς ἀπαντήσω ἰδιαιτέρως, ὅταν τὸ διαβάσω, κ. Β. Φάντη.

Ἦ ἀκούσθη (Ἄκολουθεῖ)

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ρ. Ρήγαν. Τὸν Π. Ζητούν.—Ἀναγνώστρια, Παρδαλο Κατσίου. Ἦ Πυθία θὰ σὰς ἀπαντήσῃ εἰς τὸ προσεγγίσει.—Γ. Ἀχμεϊντοφ.—Ὅσαι προσηγοραὶ, τόσα ἀντίτυπα.—Ἦ. Ἀμπερογιάνην. Δὲν ὑπάρχει καμμία δυσκολία.—Χ. Σκορδίλην Ἐνεγράφητε μόνον διὰ τὰς 5 δρ. Τὰ χαρτοσάμα δὲν ἰσχύουν.—Α. Γεράνην.—Ἐνεγράφη.—Γ. Λαμπαρινάου. Χαρτόδετον δρ. 5.—Βαρώνον Κάλ. Θὰ ἐπιβαρυνθῆτε μὲ τὰ ταχυδρομικά καὶ θὰ στέλλονται στὴ διεύθυνσιν σας.—Ἦλ. Δημητριάδην. Μέχρι τέλους Δεκεμβρίου.—Α. Παπαπέτρου. Ἐλήφθησαν δρ. 5.—Σοφία Τ. Εὐχαριστοῦ ἀναλαβόμενον τὴν ἀποστολὴν ὅταν ἐνωικιστέθαι θηρίδα.—Στ. Ἀδαμιοπούλου. Δύνασθε.—Χ. Πράξις. Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ σημερινοῦ ἐπιστολῆτε μετὰ τὸ ὑπόλοιπον.—Δ. Ντάλλαν. Στείλατε καθαρογγραμμικὸν τὸ ψευδώνυμόν σας.—Α. Κ. Λὰ δύο φορὰς μετὰ τῆς ἐνωικιστέθαι δραχ. 17 Στείλατε καὶ ψευδώνυμον ἢ ὄνομα διότι ἀφήκατε κενόν στήν διεύθυνσιν.—Ἀθ. Μπένη. Ὅλα ὅσα ζητεῖτε δραχ. πενήνηκοντα. Καὶ ἡ ἰουδιθ θὰ ἐκδοθῇ εἰς βιβλίον δρας καὶ ἡ ἡρώ καὶ Λεάνδρου.

Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ οἱ κ. κ. Γ. Μπουζιόπουλος, J. Yeakim, Α. Διβεράκη, Καλ. Σαργάνη, Ν. Ἀντωνί, Ἦλ. Βασιλογιάννης, Ἦλ. Σεργιάνης, Β. Μουμπτιζ, Ἀνδ. Ἀμπερόπουλος, Ε. Δραζόπουλος, Μίλ. Λιτξερδούπουλος, Ἦρ. Παύλου, Βασ. Σωτηριάδης, Γ. Κοττας, J. Nikiforos, Ἦμ. Κακουριάης, Σ. Φιλιαπτάου, Β. Παπαχριστοδούλου, Βιργιν. Τσαπάλου.

Ἐνωικιάσεται ἐν δωμάτιον διὰ γραμμάτων εἰς τὴν πλατεיאγόμορας. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ἔχω νὰ ἐγκρίνω αὐτὴν τὴν εβδομάδα τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Τ. Παντελῶδη «Πανσέδες», Μ. Ἀμαράντου «Σερενάτα», Β. Πλατῆ «Ἐλα κῆ πέρα» (ἂν μὲ βεβαίως ὅτι εἶνε ἀποκλειστικῶς δικό του), Δημ. Πον. «Κινεζικά» καὶ Α. Καρφέτα «Στοῦ Ζαπτείου τὸ πάρομο».

Πολὺ κλαυθρόνιον τὸ δικό σας, δις «Χωρὶς ἐλπίδα». Δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι ἀπογορεύεται εἰς οἰδηρὸτα καὶ γράφῃ θλιβερά πράγματα. Νὰ τὰ γράφῃ ὅμως ἢ μὲ περισσοτέραν δύναμιν καὶ στυγνότητα ἀπογορεύσεως ἢ μὲ περισσοτέραν καὶ λυρικοτέραν συντροφὴν κινουσαν εἰς ἔλαιον τὸν ἀναγνώστην, ὅπως γράφουσι αἱ γραμμολογίαι. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐννοία τοῦ τραγικοῦ. Νὰ κλαίῃ ὅμως κανεὶς ἀπ' ἑνὸς χωρὶς δύναμιν καὶ ἀπ' ἑτέρου χωρὶς πάθος, χωρὶς ἐξάρσεις δηλαδή, τὸ πρῶμα καταναίτητον. Δὲν τὸ γράφω γιὰ σὲς μόνον αὐτό, δεσποινίς, ἀλλὰ γιὰ ὅλους ὅσοι γράφουν τραγικά, ἄς ποῦμε.

Ἦ ὁ κόνος εἶνε τὸ δυνατώτερον συναισθημα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, καὶ γιὰ νὰ ἐκφρασθῇ χρειάζεται δυνατὴ πένα.

Ἀρχίζετε πολὺ καλά, κ. Μ. Ὑψηλάντη, ἀλλὰ τελειώνετε πολὺ ἀσχημα. Αἱ πρῶται παραγραφαὶ φανεροῦσιν ἔμψυκτον, αἱ τελευταῖαι εἶνε πεσοῦτα καὶ κοινοτυμικά. Ἐκουρασθήκατε φαίνεται.—Ἔχει μερικὰ ἐπιτυχημένα σημεῖα ἡ πρός σας, κ. Γ. Σταυρούλη, ὡς σύνολον ὅμως δὲν λέγει τίποτε καινούργιον.—Ἀρτισμὸς ἀρκετός, κ. Γ. Τουρφεξῆ, ἐπέλεξε ὅμως ὄχι καλῶς. Ἐνα ῥόδο σπῖνει ἀπαλά, χωρὶς νὰ παλεῖ νὰ ᾄξῃ αὐτὸν ὅσον τῆς ζῆσης ἀγῶνας, οὕτε μὴ ἀβρὰ ὑπαρξῆς σὺν τῷ λουλουδιοῦ στέκει νὰ «τὴν τρωεὶ ἢ χέληται». Ἦ λέξις «ἀσπασιστὴ» εἶνε κωμική. Προσπαθεῖτε νὰ κάνετε φράσεις εὐμορφες, καὶ μὴν ξεχνᾶτε νὰ χρησιμοποιεῖτε τῆς ἐνοιέας ὅπως ταυρίζουσι τὸ θέμα σας.

Δὲν εἶνε γιὰ ἐγκρίνω τὰ δικὰ σας, κ. κ. Τ. Γ. Κ., Ζέρυρε, Μ. Χ. Ρώτερ, Ε. Νικολαῖδη, Χ. Παπαδημητρίου, Μ. Μαραμπότο, Α. Σάκουλα, Ν. Τραμπούλη, Διαβολάκη, Β. Αἰλυνίτη, Θαλασοπούλου. Ἄλλα ἀπὸ τῶν ἀλλοῦ, καὶ ἄλλα ὄχι τοῦ στυλ ποῦ θέλω.

Στείλέτε, κ. Χ. Καλλέργη.—Σταναστεῖτε το, κ. Σ. Σωτηριάδη.—Ἐγὼ δὲν ἐμποδίζω κανέναν νὰ δημοσιεύῃ ἔργα ἢ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ ὑπὸ ψευδώνυμον, κ. Tent Castl. Ἄν ζήτω τ' ὄνομά του, εἶνε γιὰ νὰ τὸ ξέρω ἐγὼ, διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους. Ἰν γιὰ νὰ ξέρω μὲ τι εἰδὸς ἀνθρώπων ἔχω νὰ κάμω, Ἰν γιὰ νὰ ξέρω ὅπως ποῦ φθάνει ἡ ἀνάπτυξις του καὶ ἀναλόγως νὰ τὸ ἀπαντῶ, Ἰν γιὰ νὰ τὸν ἀποκαλύπτω ἂν φοραθῇ ἀντιγράφου κλπ. κλπ. Πῶς θέλετε νὰ κινήσῃ τὴν σπᾶιν μου ἀπέναντι ἀνθρώπων τὸν ὅποιον δὲν ξέρω; Μπορεῖτε λοιπὸν καὶ οἱ σὺ καὶ οἱ ἄλλοι νὰ γράφετε μὲ ψευδώνυμον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι εἰς κάθε γράμμα σας πρέπει νὰ ὑπάρχῃ σὲ μὴ γωνία καὶ τ' ὄνομά σας, διότι, μετὰ τὴν πληθώραν τῶν γραμμῶν ποῦ λαμβάνω, δὲν μπορῶ νὰ τοὺς θυμῶμαι ὅλους.—Je l'espere aussi, M. Leon Vtlau, sans tante cette fois.

Ἦ ἂν δὲν ἐλάβατε ἀπάντησιν ἀπ' ἑδῶ, δὴ πῆ ὅτι δὲν εἴληφθη, διότι ἐγὼ ἀπάντω εἰς ἅλα ἀνεσχητότατα καὶ γράμματά μου λαμβάνω.—Τὸ κρατῶ γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσω, ὅταν θὰ μοῦ ἐλθῇ βολικά, κ. Χ. Κουδλίω.—Θὰ σὰς ἀπαντήσω ἰδιαιτέρως, ὅταν τὸ διαβάσω, κ. Β. Φάντη.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΘΕΛΗΣΑ

Τὰ δύο σου χεῖρη θέλησα γλυκὰ νὰ τὰ φίλησω καὶ μὲ τὸ φίλημα αὐτὸ τὸν πόνο μου νὰ ὀρθώσω.

Τὰ φίλησα μὰ ὁ πόνος μου δὲν ἔσβησε δὲν ὀρθόνει μὴ ἔσχαε πὸ φίλημα στὸν πόνο ζωῆ δίνει.

Ἄθῆνα, Χάρους Πεδίς

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Μελαγχολικὴ ὄνειροκόπος», «Ἀπογοητευμένος Ἰπκότης», «Αμοιγεύεινς», «Παρθενός», «Φιλολήθης», «Πειραματὸς», «Tullio Carminati», «Ἀλάτρη τοῦ ὄρατου», «Διαβολάκι τοῦ Αἰγαίου», «Tent—Castl», «Ἀδερφινὸς Πατρῶν», «Ζάμεσον».

ΕΚΔΟΣΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ».

Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ διὰ τὸ μυθιστόρημα «Ἠρώ καὶ Λεάνδρος» οἱ κ. κ. Γ. Κοκκίνη, Β. Σωτηριάδη, Ἀθ. Κουτσόπου, Ἄγγ. Ζούμπρος, Σ. Φιλιαπτάου, Στ. Ἀδαμιοπούλου, Ἀθ. Ἀγγέλου, Νιόβη Κοσμίη.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

—20 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ—

Λίδος Σ. Π. Κατόπιν εὐδῆσσεως φωνῆς σου πατήρ σου ἠμαρτωλὸς ἱερωσὶς ἔθεσε ἀπαράτητον φρονίσαν σου δι' ἀντίδρασιν. Μητέρα μου ἀνάλαβαν συμφορᾶσιν. Ἐπίστρεψε ἄλλος γίνῃς φωνεῖς του. Ὁ ἐξῆδεστος σὺς ἄποσειρήτης.

Εἰκοσιεπίτηδες ἐπιστήμον προκειμένου νὰ ἀναγορεύσῃ καὶ παραμείνῃ προσωπινῶς εἰς Σύρον, ζῆτει συντροφὴν χαριτωμένην. Διαδέσσεις εὐχολογεῖς. Ὀδεμία ἀπατήσης προικτός. Γράφατε ἢ ἀπευθύνθητε 4)2—5)2 μ. μ. Κ. Κουτσήν, Φαβιέρου δὲ, μεσοῖν κείτωμα.—Εὐκαίριον. Δύο νέοι μορφωμένοι καὶ κληρὸς ἀκατοατεστημένην ζήτησιν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Σκοπὸς γνωριμία. Γράφατε Ι. Ε. καὶ Toullio Carminati p. r. Πετραῖα.—Πιδὸν Πιδόν.—Ἀνησῶδ, ἀπάντησιν διὰ τῆς «Σφαίρας», «Διαβολάκι τοῦ Αἰγαίου».—Γλυκεῖα ἀγάπη, κληρωτὸν 1922 ὄντες ἀναχωροῦμεν Καλλιμας, πᾶσαι γράφουσαι Τελονίου Θεσσαλονίκης. Βαρῶνος Κάλλ.—Νέος 19 ἐτῶν ζῆτει ἀντάλλαγῃν κ. ρ. μὲ νέους καὶ δίδας. Σκοπὸς φιλία. Γράφατε «Φιλολήθη» p. r. Πετραῖα.—Χρησὴ μου Ἀγ... Ἦ ὠσπερ σου εἰς τὰς δύο καὶ πλεον μὴνὸν σπαλεῖς ἐπιστολάς μου μὲ θέτει ζωηρῶς εἰς ἀνησῶν. Ἀπάντησιν τάχιστα. Χίλια φίλια Ν. Κ. Ἀλεξάνδρου 2)9)21.—Ἄγγαλ. κ. ρ. μὲ νέους καὶ δίδας. Σκοπὸς ἀντάλλαγμα κατὰ τῶν 20 ἐτῶν. Γράφατε Α. Ω. ρ. γ. Μαργησίαν Μ. Α.—Ἀρκαμίας μολὶς ἐγκαταλείψουσα τὰ μαθητικά ἐδόλια αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ πορευμένη ψυχῆς. Γράφατε Μιμήτασιν Φωτιδιῶν p. r. Πετραῖα.—Ἦ νέα ἰδρυθεῖσα συμμορία τῶν «Ἄετα Τριῶν» ἀλληλογραφία μὲ δίδας καὶ νέους ἑως 144 Γραφεῖα «Σφαίρας».—Πολυὸνται γραμματόσημα ξένων κρατῶν, γράφατε Φαρχησικὸν Στουμφελ Γερμάνου 39 Ἄθῆνας.—Σόλλογον Ἐρενητικῶν» εὐχαριστοὶ τὰ αἰετοῦ. μέλη δι' ὑπεροχῆς του δι' ἀριθ. 12. «Satanas de Lux». Δύο νέοι Μυκεδόνες ποῦ πρῶτα εἶχαν γιὰ συντροφὴν τὴν χαρὰ καὶ τὸ γέλοιο ἐσερχόμενοι σὲ σαλονιά τῆς «Σφαίρας» ζήτησιν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας. Προτιμῶνται Ἄθῆνων, Κωνσταντινουπόλεως, Σμύρνης, Κορδελιῶ, Χίου, Θεσσιώνης καὶ Σεργῶν. Γράφατε Β. Κ. καὶ Α. Π. ρ. γ. Ζέρυρε.—Κορίτσια ἄλτ. ἂ ἔνας τελειόφοιτος γυμνασίου ἀλληλογραφεῖ μὲ οἱ ἄλλοις δίδας. Προτιμῶνται Ἀμφίσης, Ἐσθῶν, Λεβαδείας.

Ἀμοιγεύεινς enfant p. r. Ἐρταμὴν Δουλοῦ.—Ἀετοπὴν Μαίρη Γαβ. ἔγραψα p. r. στεροθύμια ἀπαντήσεως, γράφατε διεύθυνσιν σας μὲσφ «Σφαίρας», «Λοζιὰς Αὐτοκινήτου».—Ἀπερίσπαστα νὰ παντρευθῆ με ὅποιον σεξιστὸν περισσοτέρον δι' ἀλληλογραφίαν Ν. Πηγὰδαν διὰ Κ. Κεραιλωπίντην, Κόντια Ἠπειροῦ.—Μαῦρος Σατανά, Μαῖρος Βουκόλακα, Ἐρωτημένην Νουσοκόμος εἶσαι Στ. Γεωρ. «Χεῖρ ποῦ σφίγγει» εἶσαι Διον. Κακκ. «Μικρὸ «Ἀγγελουδὸν» μὰς προκαλεῖς; Ἔσμιμορτα Χ».—Ἀνδρὸς ὁ ἀποδόσει εἰς νυκτιζῶν ἐπτελεσθέν ἀνεχώρησα ἀποδοπῆς ἐνθυμηθῆμε. Γράφατε Ἐμμιν. Λαμιάων p. r. Ἀθῆνας.—Μαροῦλα μάλιστα. Γράφατε «Ἀκούροστο Ἀρῶδον» p. r. Ἀθῆνα.—Ἦ ἐν Λαρισίῳ συμμορία πανταχοῦ παρὸν διέσπειρε τὸν πανικὸν εἰς τοὺς ἐρωτευμένους, πληγεῖς ὑπὸ τῆς συμμορίας Γεώργιος Ἀλκονόσης.—Νέος ζῆτει ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ἀπὸ παντοῦ ἡλικίας 14—18 ἐτῶν σκοπὸς ἡ ἀνακούφισις μὰς πορευμένης καρδιάς. Γράφατε «Ἐλμῶν» p. r. Τριπολίην.—Ἐπίς, Ματαίως σὺνευτεύεσθε μὲ ἐλύπησιν. Εἰς τὸ ρ. γ. τῶν Ἀθῆνων ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἠελίς στέλλω ἐγγρήσεις. Ἀναμῶνα. Γιαμαρέλλος p. r. Ἀθῆνας.—Ἄγγαλλασσο κ. ρ. μὲ δίδας πανταχοῦθεν, προτιμᾶ ἀπὸ πλησιέστερα πρὸς ἐμὲ μὲσφ «Ἀδερφινὸς Πατρῶν» p. r. Πάτρας.—Ἐσεπαθόμενον Καβαλάριον, ὑπὸ τὸιαυτὰς συνθήκας δὲν ὀρθοῦμαι συνεργάσιον. Ἀμυστηρώδης Προσκηφιστής Γραφεῖα 9.—Εἶμαι νέος ἕκτατος μολὶς συμπληρωσὸς τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας μου. Ζήτησ' ἀνακούφισιν τῆς μονοτονίου ζωῆς μου ἀντάλλαγῃν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν καὶ κ. ρ. μὲ δίδας 18—20. Ἦ πρῶτη ποῦ θὰ μοῦ γράφῃ θὰ λάβῃ ὅς δωδρον τῆς φιλιογραφίαν μου «Ζαλωτὸς» Σχολὴ τεχνικῶν Βασίλ. Νουσταῖθμον, Νουσταῖθμον.—Ἄγγαλλασσο ἐρωτικὰς ἐπιστολάς μόνον μ' ὄσας ἀγαπᾶν τὸν βασιλέα μας. Γράφατε «Ζυκ» p. r. Πάτρας.—Συμμορία. Τρέμειτε τοὺς Κουρσάρους Ζεξοῦν καὶ Σία, ὑποκλιθῆτε ἄλλος ἀποκαλιπέσθε. Ἀετλομότης Ἡθοσιὸς ὑποτάξου γιὰ τὴν χάρη τῆς «Συμμορίας Κουρσάρων».—Ἄγγαλλασσο κ. ρ. μὲ νέας ἡλικίας 16—18 ἐτῶν. Προτιμῶνται Σμύρνης, Κορδελιῶ καὶ Μαργησίας. Γράφατε «Παῖδι νουσταλίας» p. r. Smyrne.—Ἰουλιαν Σανθίπου, Κορδελιῶ. Δέξασθε ἀντάλλαγῃν.—Παῖδι νουσταλίας» p. r. Smyrne.—Νίκη Σενάκη, Κορδελιῶ. Δέξασθε ἀντάλλαγῃν.—Παῖδι νουσταλίας» p. r. Σμύρ-

</

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μητρούση

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἰέν Ἀνθήνα
πάγια μου κι χήνα.
Περδικο μ' π'λί μ'
Γειά μας κι χαρά μας,

Ἄνθος κι Ἀνθηγιούτα
μὰς λιέν πάλι πίσου.
Καλὸς ὄρσαμαν, καλὸς
σὰς ἤβρηκαμαν, φχαρστι-

οὔμαστε, ἀπ' αὐτοῦ πάλε
κι τ' χρόν' τουμπανου.
Μαύρισε τοῦ μάτι μ',
οὐρή τραγούνα μ', ὅσου νά
ματαπατήσου τὰ ἱγεράτου

κλεινοὺς κι ἰουστεφές τ'
ἀστ' χουμάτα, τοῦ ὁποῖον νά
μὴ παρ' κι νά
μὴ σ'κώσ' οὐ διάτανους ἄν
σκαμπαζου γου τὶ
θέλ'νε νά εἰποῦν δὴθεμ μ'
αὐτίνα τὰ μπιρὶ διὰ
γραμμάτου π' τάχ'νε γιὰ
ψουμουτῆρ' ἰδῶ οἱ
γραμματ'ζούμεν'.

Ἡ ἀφιντιὰμ' ξέρου
μαναχὰ πὼς ὅτ' ματά-
εἶδα ὅστερα ἀποῦ τόσους
μῆνους Ἀνθίδα κι
φλετοῦρ' σε ἡ καρδοῦλα
μ' ἀπ' τ' χαρὰ τ'ς, γι-
ατὶ οὐλές ἰδῶ οἱ
παλαιοσουουράδες ἔχ'νε
νιὰ γλῦκα κι ἕνα σκέρτσου
π' δὲν τὰ βροίκ'ς ἄλ-
λου π'θινά, οὐλ' τ'ν
ὕμφηλιου νά γιζερὶης.
Σὶ π'ράξ'νε μὴ τὰ
λόγια τ'ς, οἱ κουρδίζ'νε
μὴ τὰ χασκόγελα τ'ς,
οἱ φέρ'νε στοῦ ἄμην
νά κἀν'ς φουν'ζὸ
μὴ τ'ν κουρουδὶγία
π' σ' πατάνι, κι
ἀπὲ σὲ κἀν'νε
κι γένεσαι ἀργάκι
μ' ἕνα τ'ς γλυκόλογο
κι δὲν
μπουρεῖς νὰν τ'ς
ἀρνηθῆς τίπουτας,
μάεἰδι κι τοῦν
Πάπαν ἄν
χαλιέβ'νε νὰν
τ'ς δειήξ'.
Τ' διαδλ' κάλτσα
εἰν' οὐλές οἱ
σακαφιῶρες,
σπίρτα μουνάχα,
ξέρ'νε νά σ'μπε-
ριφερθοῦνε
στοῦν πᾶσαν ἕνα,
τ'ς λιές
δυὸ κ' βεντουῦλες
κι νουγᾶνε
τέσσερις.
Δὲν ἔχου
δίκη-ου οὐ
καφαρὸς νὰν
τ'ς ἀγαπάου,
νά τριλα-
νοῦμε γιὰ
δαῦτες;

Ναὶ μὲν, δὲ σ' ἀντιλιέου
τοῦ ὄχ', καλὲς
εἰν' οἱ Τουρκάλες,
καλὲς
κι περικαλές
οἱ Συμυρὶες
κι οἱ Μπουτζαλιές
κι οἱ
Μπρουσοτοπούλες.
Τὶ τὰ
θέλ'ς ὁμοῦς,
τσαρ'χάκι
ἀποῦ τοῦν
τό-που σου
κι ἄς
εἰν' κι
μπαλουμένου,
ὅπου
τοῦ
λιέει
οὐ
λόγους.

Ἀμα δὲν
ταιριάζ'νε
τὰ
χνῶτα,
χοουγιὸ
δὲ
γένεται,
κατὰ
πὼς
τοῦ
λιέμε
κι
στοῦ
χοουγιὸ.

Τώρα
θα μ' πῆς
ἐλόου
σ' πὼς
τ' ἀπουφά'σα
μαθὲς
κι γὼρ'
σα ἔσ'
ξαιφινὰ
κι ἀπροῦάπτος.
Τὶ
νά
κἀν'ς,
οὐρή
καψουπερδίκου
μ' αὐτίνα
ἔχ'
με
μεῖς
οἱ
μεγάλ'
μεγάλ'.
Οἱ
ὕπουθῆεις
τ'
κράτ'ς
δὲ
μὰς
ἀφῆν'νε
νά
κάτσο
μὴ
ἦσ'
χοι
οἱ
νιὰ
μερ-
γιὰ.
Μόλ'ς
τελέψ'
ἡ
μῖνια
δ'λειὰ,
κουσοῖ
ἄ-
μέσους
γιὰ
τ'ν
ἄλλ'.
Τὶ
τοῦ
διάτανου,
μυ-
ροῦμε
ν'
ἀφῆκ'
με
τ'
δῶλια
τ'ν
πατρίς,
ἔσ'
ἔρ-
μη
κι
ἀπροῦάτῆντ'!

Λίγες
μέρες
ἀφόντας
βγήκα
ἀπ'
τοῦ
σου-
χομειγιου,
μὲ
καλαίν'
οἱ
κὺρ
λοχαὸς
κι
μ'
λιέει:

- Μητροῦ, τοῦ
ἐργουον σ'
ἰνταῦτα
ἐλῆξι.
- Τὶ
ἔκανε
λιέει;
- Ἐλῆξι,
σὰ
νά
λιέμε
πῆρι
τέλους
ἡ
δ'λειὰ
ποῦειχις
ἰδῶ.

- Μ'
ἰγὼ
δὲν
ἔκανα
κανιὰ
δ'λειὰ
ἰδῶ.
ἄλ-
λου
ἀπ'
τοῦ
νά
πουλιεμάου
Τουρκους
κι
Τουρ-
κάλες.
- Κὶ
οὐ
πόλιεμους
δ'λειὰ
εἶνε,
μ'
λιέει
οὐ
λουχαὸς.

- Καλὴ
δ'λειὰ.
Τέλους;
- Τοῦ
λ'πὸν
τώρα
ἡ
πατρίς
ἔχ'
ἀνάγκ'
τῶν
ἐπερεσιῶν
σ'
ἄλλου.

- Σὰ
πού;
- Στ'ν
Ἀνθήνα.
- Καλὸς
οὐ
λόγους.
Κὶ
τι
θα
κάνου
ἰκεῖ;
- Ἰκεῖ
θα
ἱερωσῆς
ἀνεγδότους
ὑπερ
τ'ς
νίκ'ς
διὰ
τ'ς
διπλουματ'κῆς
οὐδός.

- Κατὰ
ποῦ
πέφτ'
ἀδὶν'
ἡ
οὐδός;
- Δὲν
εἰν'
οὐδός,
οὐρὲ
ζαγάρ',
ἔσ'
τοῦ
φερῶν
οἱ
λόγους
μαθὲ.

- Νὰ
χαρῆς
τὰ
μάτια
σ',
κὺρ
λουγαέ,
κἀν'
τα
νιὰ
ψύχα
λιανώτερα,
γιατὶ
δὲν
τὰ
παρ-
καταλαβαίνου
οὐ
μαῦρους
τὰ
σκασμένα.

- Πὼς
τοῦ
παθεῖς,
ἰσὺ
μουρφομένους
ἀν-
θροῦπους...

- Μουρφομένους
κι
φουστῆρας
εἶμι,
κι
τοῦ
ἀρφαρητᾶριου
τοῦ
ξέρου
νεράκι
ἀπ'
ὅσου
κὶ
ἀνακάτου.
Ὅμοῦς,
φόντες
κίν'
σα
γιὰ
δῶ,
γιὰ
νά
μὴν
ἔχου
πολὺ
βάρους,
κάτ'
λιγουςτὰ
μουνάχα
γράμματα
πῆρα
κουντὰ
μ'.
Τ'
ἄλλα,
τὰ
πουλά
τάχου
ἀφῆκ'
στοῦ
χοουγιὸ.

- Θέλου
νά
σ'
ποῦ
μαθὲς,
πὼς
θα
πᾶς
ἰκεῖ
κι
θα
τ'ράξῃς
διπλουματικῶ
τοῦν
τροῦπου
κι
μπιζιβέν'
κου,
νά
κ'βεντιᾶξ'
μαζί
μὴ
τ'ς
μυρ-
σιβητάδες,
νὰν
τ'ς
τουμπάρ'ς
κι
νὰν
τὰ
φκιάης

πλακάκια
μαζί
τ'ς.
- Πάτο
κι
κόστα,
σὰ
νά
λιέμε,
κι
τρο-
ποειδῶς.

- Ναί.
Κὶ
νὰν
τ'ς
φέρ'ς
βόλτα
κι
γερβουλὰ
περὶ
κἀνα
θαλασσοῦάνειου.

- Ξέρου,
ξέρου...
Ἄν
εἶνε
γιὰ
δάνειου,
γίν'
κε
ἡ
δ'λειὰ
μας,
μόν'
ἔγγοια
σ'.
Γιὰ
κάτ'
τέτοια
τερτίπια
εἶμαι
μάννα
ἰγὼ
κι
δίχους
νὰν
τοῦ
παινεφτῶ.

- Μπράβου.
Τοῦ
λ'πὸν
αὔριου
θα
φύβγ'ς.
Τ'ν
ἄλλ',
μέρα
ἄφ'κα
τ'ς
μυαινετάδες
σ'
οὔ-
λες
τ'ς
φιλιενάδες,
φιλοῦς
κι
σ'γγενεῖς
κι
σῆ-
κουσα
ἄγγουρα.
Κὶ
προῦνῆ
ἀρριβάρια
δῶ
μίου
κάρου
(τ'ς
καθαριότης)
κι
ἀκουνίζου
τ'
γλῶσσα
μ'
γιὰ
τ'ς
διπλουματ'κῆς
κ'βεντουῦλες.

Στείλε
μ'
κανιὰ
σ'κουμαῖδα
κι
κἀνα
σουν-
τῶνκ'
μὴ
καρῦδια
κι
μ'σταλιερία
γιὰ
νὰν
τὰ
πᾶου
μαθὸς
πισκέσ'
στοῦς
μυρσιβητάδες
νὰν
τ'ς
καλουπιᾶκου,
κι
γιὰ
τ'
ἀπουδέλ'
πα
ἀναλα-
βαίνου
ἰγὼ.

Ταῦτα
κι
μένου
γειὰ
σ'
κι
ἀντίου
μ'.

Μήτρος
Κουρνογάλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Σὺ
ἦτις
ἐπέταξας
εἰς
τὰ
ἦψη,
ὃ
στερλὶν
ἡγαπημένη,
κῦφεν
ἴδε
ἰλαρωμένη
ὅτι
ἡ
ἐμαπτοῦ
παραδεδαρμένη
πενεῖ
διαρρηθῆν
ἡ
καῦμένη,
τὸ
ὁποῖον
ἔλλειπει
φιλικὸν
ὄξου.
Καὶ
γάρ,
ἐνεκεν
τοῦ
συναλλαγμάτου
αἱ
τιμαὶ
παγδὸς
τροφιμάτου
καὶ
τῶν
ἐνδυμάτων
ἀνελχόμενα
μετὰ
χορῶν
καὶ
ἀσμάτων,

κέρησαι
ἐν
κάρου
λιμοκοντοριδεῖς
ἵνα
χορτασθῆς
καὶ
ἐνδύθῃς,
τὸ
ὁποῖον

μῖαν
δραχμάδα
ἀφίκοιτο
οἱ
φασόλοιο
γιαχνίον,
ἡγουν
ἀπροσπέλασθον
πᾶν
ρεσθωράνιον.

Ἔχε
ὑγιεινὰ
γκιουβέτσιον
ἀρειμάνιον,
μακαρονὰς
μετὰ
πατακὸς
καὶ
μολίκου
τυρίου,
γαρδούμπς
μετ'
ἔρυνθρου
πεπερίου
καὶ
πατσάνα
νυκθὸς
μετὰ
σκορδοστονιμίου.

Νῦν
δέπαρελθῶν
ἡμῆς
τυχησῆσαι
ζόντων
σταφιλιῶν.
μασσεῖς
ἐλαίας
θροῦμπας
καὶ
ξηρὸν
ψωμίον,
τὸ
ὁποῖον

καὶ
παίξει
ἔσωθεν
τοῦ
Καραϊσκάνεως
τόβιολιον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΜΙΑΣ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΔΑΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ἄχ,
μαριάκα
μου,
πόσον
πολὺ
σεγχινοῦμαι
αὐτῆ
τῆν
ἐποχή!
Τὸ
φθινόπωρον
ἔφθασε,
τὰ
φύλλα
πίπτουσι,
τὰ
πολάκια
φεύγουσι
καὶ
ἡ
καρδία
μου
εἶνε
ὑπὸ
πέτρας
ὅπως
τὸ
λέγει
ἡ
Τετίκα
στὸ
Μάριο.

Ἄχ,
πὼς
γλίβομαι
καὶ
πὼς
εἶμαι
μελάνχολος
καὶ
κλαῖω.
Ὁλοένα
τραγουδοῦ
τὸ
σάν
φύλ-
λα
κίτρινα
καὶ
μαρμι-
μένα
καὶ
δακρῶζω.
Γιὰ
τίποτις
δὲ
μοῦ
κάνει
ὄρεξι
πιά.
Ἄντιο
ρομαντικοῖ
ὑπερίπτατοι
στῆν
Ἁγιά
Βαλβάρα,
τὸ
ὁποῖον
τώρα
μὲ
τῆν
ἐγραδ
σία
γίνονται
ρεγματικοῖ,
ἀντιο
ἀραντεβου
εἰς
τὰς
Ἁγελὰς
τοῦ
Ζαππειου,
ἀντιο
ἔρωτας,
ἀντιο
ὄλα.

Ἐνας
νέος
πού
μὲ
πῆρε
ἀπὸ
πίσω
προχτὲ,
ἄν
καὶ
ἦτανε
κομπῶς,
σπῶς
μοῦ
ἠβάρεσε
στὸ
μάτι
καὶ
τοῦ
εἶπα
ἡφισόν
μὲ
ἡσυχη
σὲ
περι-
καλῶ.

Εἶμαι
στενάζων
καὶ
ἀπελις.
Πολὺ
θα
ἦθελα
νά
εἶχα
ἕναν
ἔρωταν
πλατωνικὸν
μὲ
ἕναν
νέον
λαμπρὸν
καὶ
ὀλέθριον,
τὸ
ὁποῖον
νά
μὲ
ἡγατῆ
περιπατηδὸς
καὶ
ἐγὼ
νά
γίνω
φισιζῆ,
νά
λυθῶν
καὶ
νά
μαραίνωμαι
σάν
φύλλο.
Καὶ
ἄμα
ἀπε-
θάνω,
νά
ἐρχεται
ὁ
ἐκεῖνος
καὶ
νά
κλαίῃ
πὲρὶ
τὸ
μνήμα
μου
καὶ
νά
μοῦ
τραγωδῆ
στὸ
στιχάκι
πού
λέγει:

Ἄχ,
Χάρον
τὶ
μοὶ
ἔπραξας,
μοῦ
πῆρες
τὸν
ἀνθόν
μου...

Ἄχ,
πὼς
ψοφῶς,
ἡ
δυστυχῆς,
περὶ
ἀγνοῦ
αἰσθημάτων!..

Η ΚΙΚΗ

Τοῦ Βλάμη τὰ καρόματα

ΤΡΑΝΤ-Ε-ΚΑΡΑΝΤ

Δὲ
στά
λέω
γῶ,
ὄρ
Μανιῶ
εἰδωλολάτρισα
κι'
εἰκονομάχα,
πὼς
καὶ
νὰ
βάλλῃ
πλῶρη
κα-
νένας
γιὰ
ν'
ἀγιάσῃ
δὲν
τὸν
ἀφήνους
οἱ
πει-
ρασμοί,
δεξιόθεν
καὶ
ζερ-
βιόθεν—νομίζω;

Ὡς
τὰ
τώρα,
ὄνταςμῆς
καμῶνανε
τὰ
φωνήεντα
στῆν
τόσπη,
παγαίναμε
στῆν
πασσέτα
καὶ
στὸ
μπακαρὰ
καὶ
τὰ
καταθέ-
ζαμε.
Τώρα
σῆσανε
και-
νούργια
μάκαινα
στὰ
χαρ-
τομπαίγνια,
γαλλικὰ,
γιὰ
νά
ξέρῃς,
πού
ἄμα
σ'
ἄρ-
πάξῃ
στῆ
ρόδα
τῆς,
καλὰ
ξημερῶματα.

Μαῦρο
καὶ
κόκκινο,
σου
λέει
ὁ
ἄλλος,
χρῶμα
κι'
ἀντίχρωμα,
καὶ
τὰ
ῥέστα
τῆς
πατάτας.
Ἐγὼ
ὄλο
μαῦρα
κ'
ἄραχλατὰ
βρέσκω,
μετράω
τοὺς
πόντους
καὶ
μὲ
πιάνει
μερμηρία.
Στα-
ματάω
στὸ
τριανταδύο,

βγάνει
τριανταένα
τὸ
ἄλλο
ταμπλὸ
καὶ
πᾶνε
φυλαχὶ
τὰ
λεφτὰ
μου.
Ἐγὼ
εἰκοσιεννητὰ,
μοῦ
πασσάρει
μιά
μπάκα
καὶ
ξεσφαλίζω
τὸ
μέλλο
μου—τὸ
καντυλάκι
τοῦς!

Τότες
θυμῶν
κι'
ἐγὼ
καὶ
τὰ
ποστάρω
ὄλα
γιὰ
ὄλα.
Ἡ
τοῦ
ἦφου
ἡ
τοῦ
βάθου.
Ἔτσι
κι'
ἔτσι
φτωχάδακα
γεννηθήκαμε,
ἀξεσκόνιστοι
κι'
ἀδέκαροι
θα
ποθάνουμε—τὰ
κουβεντιάζω
προλετάρια;

- Ἀδερχάκι
καρούμπα,
μοῦ
κάνει
ὀκόφτης,
τὸ
θυμῶνες
πολὺ
τὸ
παγινίδι
σου.

- Κάνε
δουλειὰ
σου
ἐσὺ,
ὄρ
παρακεντέ,
τοῦ
λέω.
Δικά
μου
εἶνε
τὰ
λιανὰ,
ὅπως
θέλω
γῶ
θὰν
τὰ
κουμαντάρω.

- Ναί,
ὄρ
βλάμη,
δὲ
σοῦ
τ'
ἀπαγόρευε
κα-
νένας
τὸ
τοιοῦτο,
ἀπαξ
καὶ
τὸ
λέει
ὁ
πορτο-
νὲς
σου
ἀφέντης
εἶσαι
νά
παίξῃς
ὅπως
σοῦ
κάνει
ὁ
γούστος.
Ἔτσι
φιλικάτα
ὄμως
σοῦ
λέω
πὼς
παίξῃς
παλαβὰ,
γιὰ
νά
ξέρῃς.

- Κὶ
ἐγὼ
ἡ
σιωπῆ
μου
πρὸς
ἀπάντησίσου,
γιὰ
νά
μὴν
ξέρῃς.

- Καλὰ,
ὄπως
ἀγαπεῖς.

- Ναὶ
γιά,
καὶ
μὲ
τὸ
μαρδὸν
κίολα.

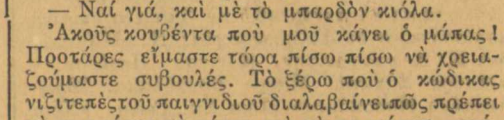
Ἀκοῦς
κουβέντα
πού
μοῦ
κάνει
ὁ
μάπας!
Προτάρεις
εἶμαστε
τώρα
πίσω
πίσω
νά
χρει-
ζοῦμαστε
συβουλές.
Τὸ
ξέρω
πού
ὁ
κωδικας
νιζιτεπέστου
παγινιδιοῦ
διαλαβαίνειπῶς
πρέπει
νά
περμιένης
τὴ
ρέντα
γιὰ
νά
ποστάρῃς
γερά.

Ἄφροῦμος
κατῆ
ἡ
μωσόννα
ἡ
ρέντα
δὲ
λέει
νά
μοῦρθη
καμιά
βολὰ,
τί
νά
κάνω;
Πάω
γῶ
πρὸς
συνάντησί
της—ξηγιέμαι
ἀβέρτα.

Τώρα
θα
μοῦ
πῆς
πὼς
γι'
αὐτὸ
σπῶν
τὰ
μοῦτρα
ταχτικά
πάνω
στῆ
τσογαδούρα.
Ἔ!
αὐτὸ
πιά
εἶνε
ἄλλο
κεφάλαιο,
εἶνε
τύχη.
Ἄμα
εἶνε
τυχερό
σου
νά
ξεπαστρευθῆς,
καλλίτερα
εἶνε
νὰν
τὰ
χάσῃς
μιά
ὄρα
ἀρχίτερα
καὶ
τρα-
βήξῃς
ὄστερες
στῆ
χαμοῦρα
σου
γιὰ
νάνι,
νά-
χῃς
τὸν
ὑπνο
διαφόρο—ψέμματα,
ὄρ
μελομα-
κάρουνη;

Ὁ Βλάμης

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

- Ὅταν
ἦμου
καμαριέρα
ἔλεγα:
«Ἐμπερὸς
ἄς
σηκωθῶ
νά
δουλέψω».

- Καὶ
τώρα
τί
λέτε;

- Μά...
τὸ
ἀντίθετον.